

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

udgivet og forlagt af Eduard Meyer.

Flyvepostens Nytaarsgave for 1850

Kjøbenhavn : J. G. Salomon, [1849]

61 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Flyvepostens
Nytaarsgave
for 1850

Udg. af
E. Meyer

52, -58, -8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

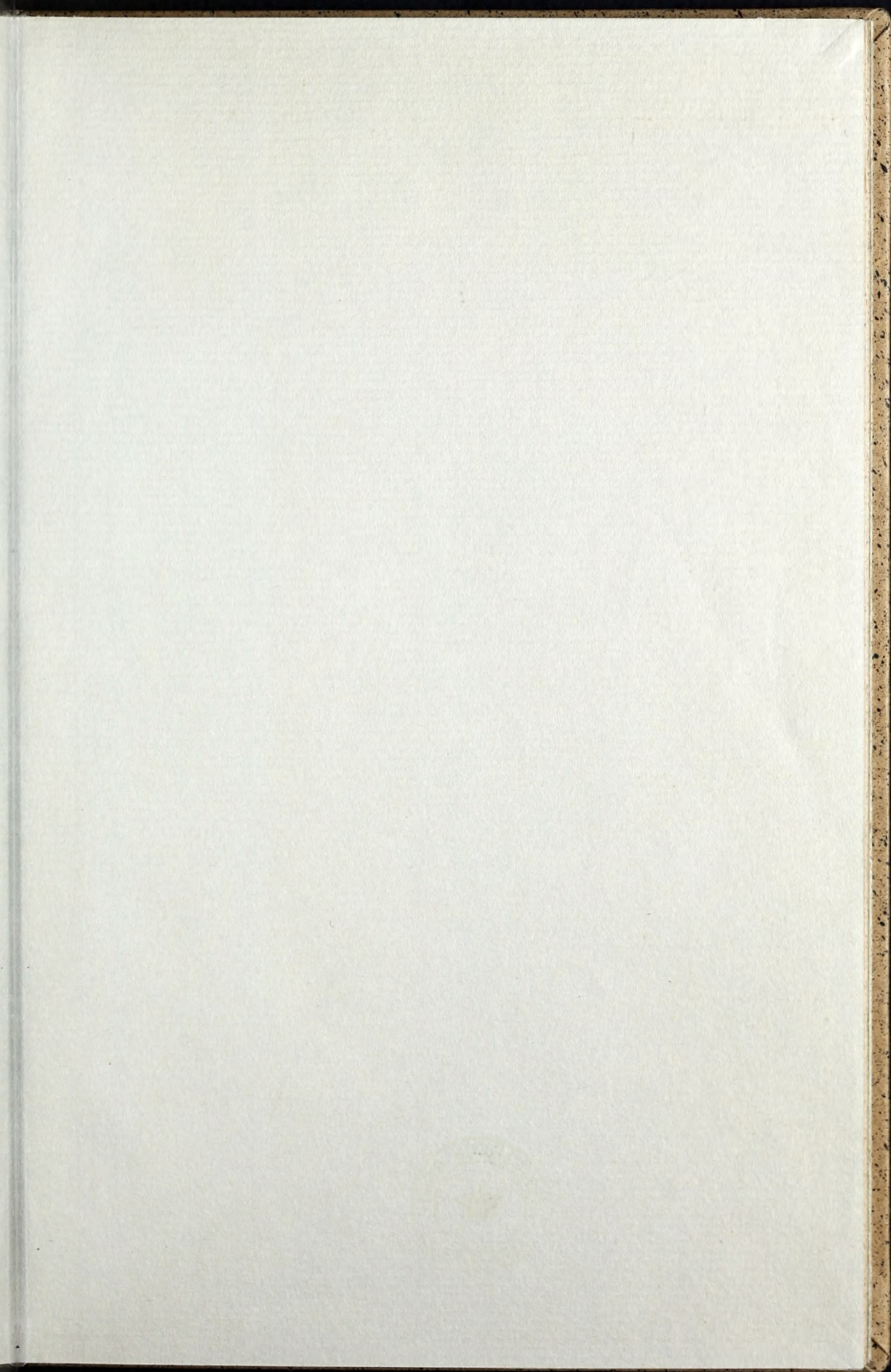

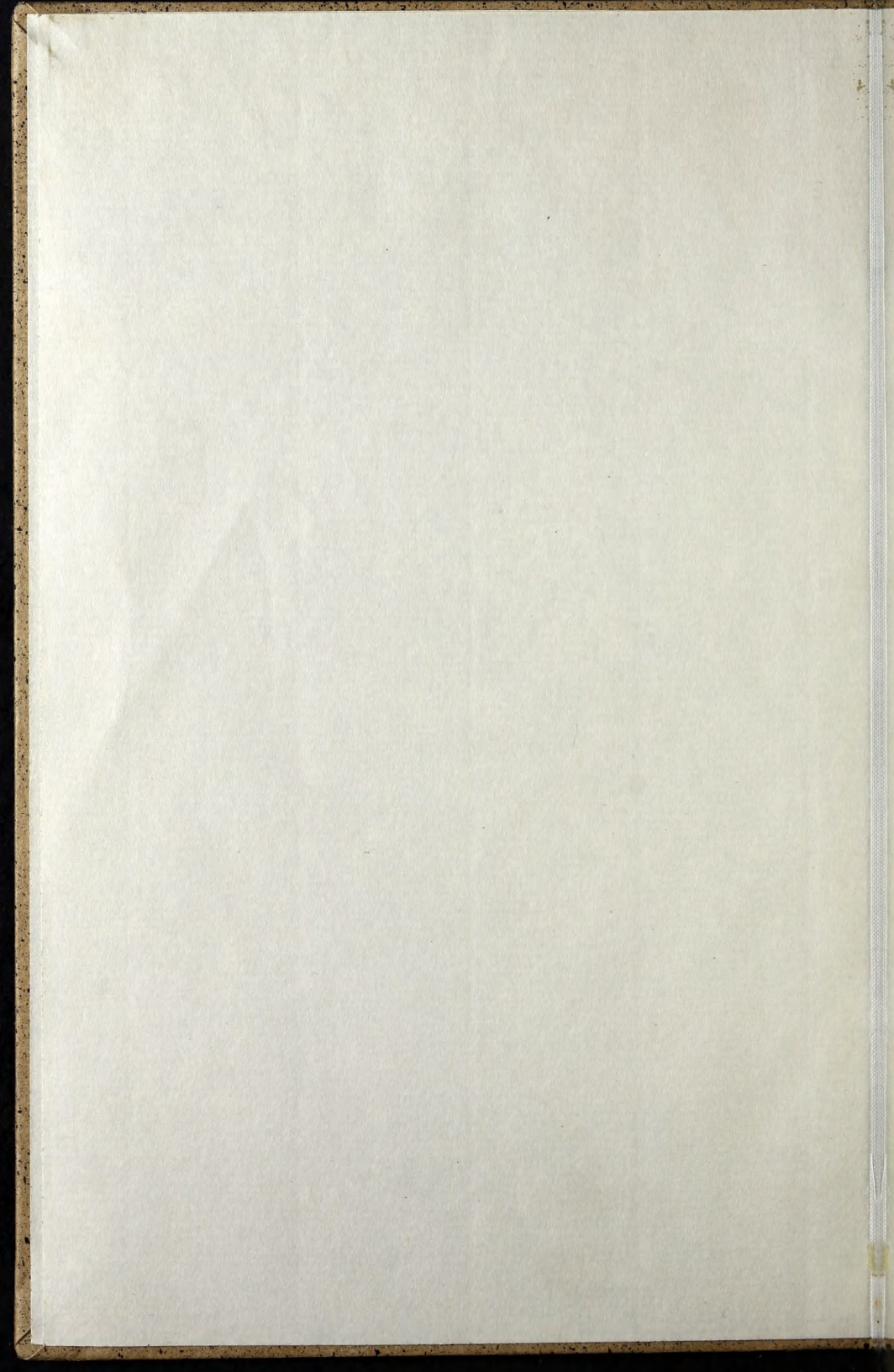
1 1 52 0 8 00428 X

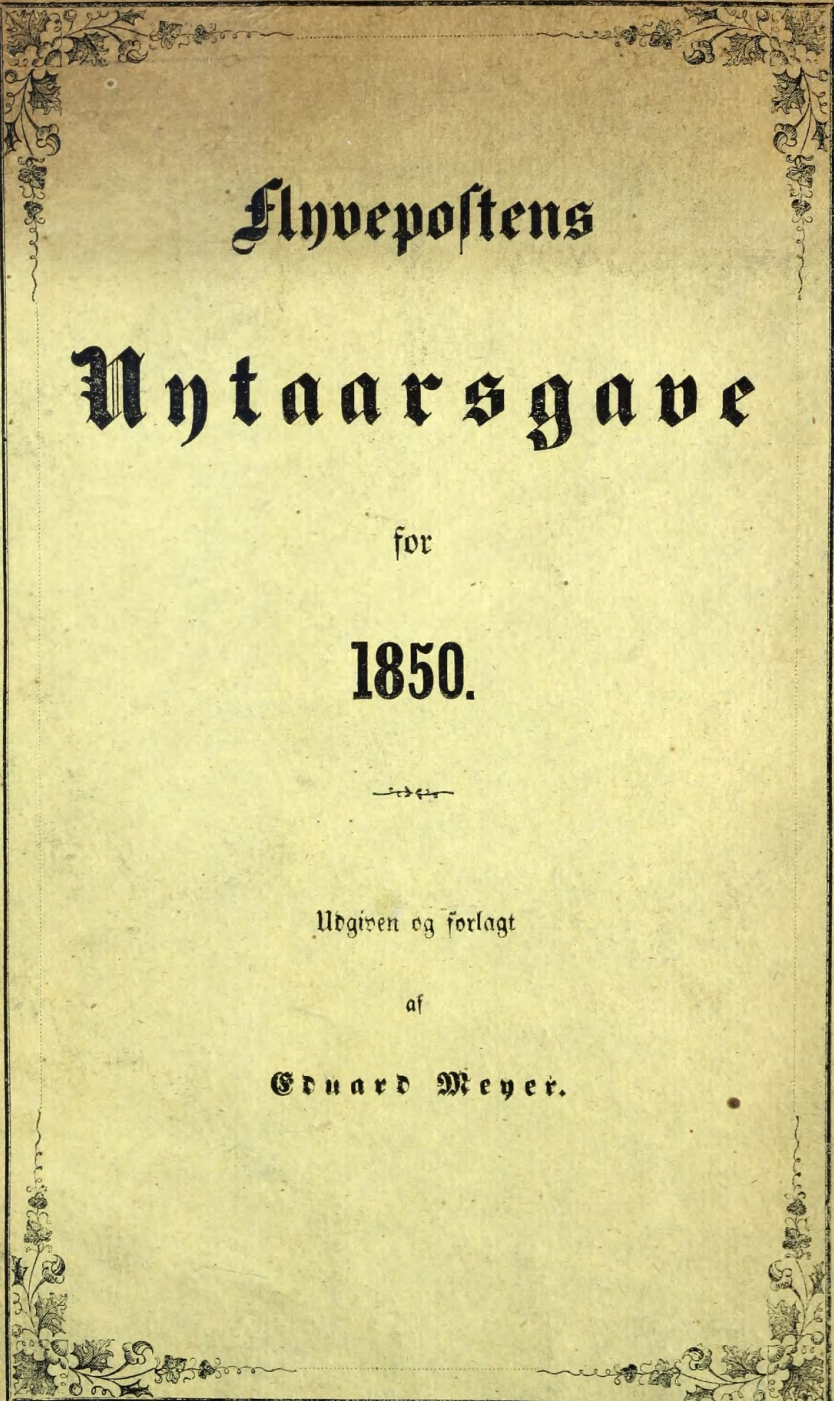
TREX

L

Flyvepostens
Årtaarsgave

for

1850.

— — — — —
Udgiven og forlagt

af

Edvard Meyer.

52, - 58

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

Blivpostens
Nytaarsgave

for

1850.

Udgivet og forlagt

af

Eduard Meyer.

Kjøbenhavn.

707

Trykt hos J. G. Salomon.

Indhold.

En Stibsjournal.		Side
I. Et Eventyr i Alexandria	1	1
II. En Sørover	7	7
III. Carnavalet	16	16
IV. John Djævel	22	22
V. Yagitta	26	26
Betlerens Klage	31	31
Til Aftensoen	32	32
En Aften i Djurgården	34	34
Episoder fra Spanien	45	45
Contracten	58	58

En Skibsjournal.

Af

Carit Etlar.

August 1849.

I.

Et Eventyr i Alexandria.

Dagen efter vor Ankomst til Alexandria, fortalte anden Styrmand en Aften paa Hundevagten, fik vi Lov til Landgang, og jeg lod mig i Selskab med en Kammerat ro ind til Marmordiet, en lang Bro, belagt med Jernsinker, hvorpaa Korn og andre Varer, som udfibes fra Paschaens Pakhuse, blive transporterede ned til Ladningsprammene.

Saa snart vi kom op til de første af Josephs Pakhuse, stimlede der henved en Snees Dunkibois eller Væseldrivere omkring os og sammensnørede os saaledes med deres Tøfler, at vi enten havde maattet give os i Slagsmaal med dem, eller benytte et af deres Væsler; vi foretrak det sidste, siden det nu engang er Skik i Alexandria at man ikke bevæger sig saa langt som fra Haffebæret til Fokkemast uden at sidde paa Ryggen af en Dunki.

Vi red da langs med de store Magaziner, der lige til denne Dag bære Navn efter den bibelske Joseph, fordi man fortæller, at Grundstenene ere lagte af ham. Driverne førte os op til Cleopatras=Needles (Naale), to Pyramider, omtrent halvsjerdindsstørre End høie. Disse ere fra Tiden

til Toppen opfyldte med Hieroglypher, som Ingen vidste at forklare os. Den ene af dem er falden overende, Gud veed hvorledes; men jeg troer neppe det er Vinden, der har blæst den omkuld.

Veien gik derfra ud til Pompeius-Støtten, eller, som vor Dunkibois, der bestandig løb bag efter og drev paa Væserne, kaldte den: Pompey's-Bellar. Den er sammensat af tre store polerede Granitstene. Rundt omkring ligge endeel Ruiner, om hvilke en gammel Araber fortalte, at de havde hørt til Antonius' Palads. Overst oppe paa Støtten slagrede Stumperne af et engelsk Flag, et Minde om nogle forvorne Matroser, der ved Hjælp af et Loug skulle have bestegnet Støtten. Vi rede derfra forbi de store Cisterner, hvori Araberne, naar Nilen stiger, samle deres Vandforraad for hele Naret. Vandet bliver malet op af en Vandmølle, hvis Kopper eller Kar ligne Karrerne paa vore Muddermaskiner. Der var nu ikke stort at see ved dem, og vi red derfor lige op til den gamle Mehemed Alis Palads, som ligger paa Pharus, en Landtunge, der strækker sig ud i Havet, hvoraf Havnen dannes.

Mage til den Pragt vi her faae har jeg aldrig tænkt mig. Gulvene vare af Mahogni indlagte med en Sort hvidt Tra, i allehaande Figurer. Vi maatte trække vore Stovler af, førend det blev os tilladt at gaae ind. I hvert Værelse fandtes et stort Marmorbækken med Springsvand, Vagene vare behængte med blaåt og guult Silkedamast, Guld Solb og Edelstene glimrede overalt. — Saaledes gik Tiden med at besee en Mængde Mærkværdigheder, som jeg nu ikke husker længere, blot det erindrer jeg, at min Kammerat skiltes fra mig, idet han gav sig i Selskab med nogle Engelskmænd, og da jeg blev kjed af denne evindelige Riden, betalte jeg Driveren og steg ned af Væset.

Jeg havde tidligere haade hørt og læst meget om de smaae Tyrkinder, med deres sorte lynende Dine, deres lidenskabelige Væsen og deres Skjønhed, saa jeg af Hjertet ønskede, at faae en af dem at see i Virkeligheden. Paa Gaderne kunde man vel sommetider træffe nogle af dem; men de vare bestandig saa indhyllede i Flor og Silke, at det ikke var muligt at opdage andet end to sorte Dine. — Det var næsten bleven Aften, som jeg kunde høre paa Præsterne, der gik raabende omkring i Gaderne og kaldte Folket til Bøn, medens de paa samme Tid klappede med nogle smaae Trasthykker, de bare i Haanden. — Jeg styndte mig imidlertid ikke meget med at komme ombord; thi da jeg steg i Land, faae jeg at Consul Dumreich sendte Væser ned for at hente vor Capitain til Selskab hos sig, og fra saadanne Steder pleiede han ikke at komme tidlig tilbage. Medens jeg drev omkring i Nærheden af Pharus, hørte jeg bag en Høgmur, som

Løb ned til Soen, Sang og Mandolinspil; nysgjerrig steg jeg ned i Baaden og roede om paa den anden Side af Muren, krob over den, skjulte mig bag en Busk og saae en ung Pige siddende i et Lysthus. De var da en af disse delige Tyrkinder, og det maa jeg sige, aldrig havde jeg troet, at der i den vide Verden kunde findes en saadan Kvinde; lille var hun, spinkel som et Barn, med fulsorte Dine, langt Haar, der havde en blaalig Glans, hendes smaae bitte Tødder vare ikke større end at de begge paa en Gang kunde skjules af min Haand. Rigtignok maatte hun efter ægyptiske Begreber ikke vare nogen Skonhed; thi jeg fik siden En at see, som de holdt for et stort Vidunder, og det var et sandt Uhyre, Halsparten Fedt og Halsparten Silke. — Jeg nærmede mig mod Lysthuset; hun sang ikke længer, lod heller ikke til at bemærke mig, skjøndt jeg med Willie gjorde mig Umage derfor; hun vedblev at see ned paa nogle store Magnolieblomster, som hun bandt sammen med Enden af sit Silkestjærp. Jeg tog dog feil naar jeg siger, at hun ikke bemærkede mig; thi medens hun bandt Blomsterne sammen, smilede hun, og da jeg var kommet hen til Lysthuset, saae hun pludselig op paa mig med disse store gnistrende Dine, og med et Udtryk, Folkens, saa varmt og saa glødende som den Ild, vi forleden Nat saae flyve ud fra Toppen af Wina, derpaa kastede hun mig alle sine Blomster i Ansigtet, loe høit og lob op til Huset, der laae for Enden af Haugen. Da jeg havde besindet mig lidt, krob jeg tilbage over Haugemuren igjen og lod mig glide ned i Baaden. Næste Aften, efter Udseining, havde jeg ingen No paa mig, jeg drømte om den lille Pige om Natten, og hun havde været min eneste Tanke om Dagen. Jeg klædte mig paa, tog Hækfjollen og roede hen til Haugen igjen; min Lykke eller rettere Ulykke vilde, at hun atter skulde være der. Denne Gang talte jeg med hende. „Talte I med hende?“ udbrod en af Tilhørerne, „det var jo ratt; jeg tænkte ikke, at man ogsaa lærte det tyrkiske Sprog ved Styrmandsexamen.“

„Hvis Du ikke var dummere end et umalende Kreatur,“ vedblev Styrmanden, „saa maatte Du vide, at Folk i Alexandria tale Nygræs og Engelsk bedre end vi; desforuden har jeg ligget fire Maaneder under Haveri i Fiume, og der lært saa temmeligt af Sproget, og om jeg end ikke altid kunde udtrykke mig saa nøie med Ord, saa forstod hun mig dog godt, og Resten gik herligt med Gebærder. Jeg spurgt hende om hvad hun heed, hvem hendes Familie var og saa videre, og fik den Betsed, hun heed Aja, og at hendes gamle Mand var Forvalter, eller saadan noget, ved Ibrahim Paschas Palads. Iøvrigt var hun langt mere nysgjerrig end jeg, og da hun havde faaet at vide hvad jeg heed, hvor jeg var født, tilstod hun

ganste aabenhjertig, at jeg vovede Livet ved at see hende, og fortalte mig en heel Deel om hendes Mand's Skinsyge; men jeg lo heraf og sagde, at hun nok var værd at vove Livet for; saa tog hun min Haand, og saae atter paa mig med disse store sorte Dine, og det paa en Maade, at det gik mig igjennem Marv og Been. Hun var saa ung og saa smuk, og dog skal Fanden tage mig, hvis jeg i al den Tid jeg kjendte hende, har fornærmet hende med et Ord eller en Mine."

"Hm! hm!" udbød en af Tilhørerne; "det kommer vel an paa, hvad man antager for en Fornærmelse."

"Hvad jeg siger, er Sandhed," gjensvarede Styrmanden, idet han blev blødbød i Ansigtet; "og kommer Du, min allertjæreste Ven, nok engang med Dine hm! hm! skal jeg til Gæde for Ihsa give Dig en Svømmetour paa hiin Side Kælingen."

Efter dette trostelige Løfte vedblev Styrmanden sin Fortælling:

Saaledes forgik en fjorten Dage, hvori vi samlede hver Aften. Skibets Ladning, som bestod af Steenful, var udløst, og vi havde næsten faaet os en ny Ladning igjen af de store brune Hestebønner. Som sagt var jeg hver Aften i denne Tid samlet med Ihsa. Min Capitain fik jo rigtignok Nys om denne evindelige Landgang, og gav mig bestandig Stikpiller derfor ved Middagsbordet; men jeg lod ham sige, hvad han vilde, og styrede min Cours.

Hun var kun fjorten Aar den Lille, et Barn af Alder, men i sine Tølelser var hun en voren Dvinde. Hun begreb snart, at jeg holdt meget af hende, ogsaa kunde jeg nok mærke, hun holdt en Smule af mig.

En Aften blev jeg sendt i Land for at hente nogle Kantar Brød, og det blev for silbdigt at gaae til Ihsa. Næste Aften mødte hun mig med forgrædte Dine: "O, jeg ventede Dig igaar til den mørke Nat," sagde hun, "jeg stod og lyttede og lyttede, stirrede ud paa Søen efter Dig og bad til Allah — saaledes kalde de Vorherre i disse Lande — men jeg blev dog stuffet."

"Og hvis jeg nu var bleven borte for bestandig, Ihsa, hvad saa?"

Hun slap min Haand, sprang et Skridt tilbage, og rynkede Panden, det lille Barn! trak en spids tveæget Dolk frem, som var skjult mellem Føldeerne af hendes Skjær, gjorde en Bevægelse mod sit eget Bryst, og saae paa mig med et forunderligt vildt Udtryk i de mørke Dine.

"Ak, Ihsa! engang maae vi jo dog stilles," sagde jeg sorgmodig; thi jeg holdt mere af hende, end jeg selv vidste. "Vor Ladning kan være endt om to Dage, vi gjør os da seikklar og saa maa vi drage langt bort til et fremmed Land.

„Nei!“ hvidkede hun og slyngede sine smaa Arme om min Hals; „ikke stilles, altid blive hos Dig, hvis Du vil; følger med til Dit Hjem, Alja bede til Allah for os begge, blive stor og god, ligesom Du, Alja gjøre Alt hvad Du vil, men ikke stilles.“

„Ak! men jeg er kun en fattig Stakket, lille Alja, som maa tjene min Føde med at fare tilføes.“ — „Jeg rig!“ sagde hun, og holdt en Pung, fyldt med Bechiner, hen for mig.

Jeg er fast overbevist om, der var mere end et heelt Mars Hyre deri, og det nyttede ikke hvad jeg sagde, hun lod sig ikke tale tilrette, og vilde absolut, jeg skulde tage mod Pengene; men jeg afflog det naturligviis kestemt. — „I afflog det,“ yttrede en af Tilhørerne, „for Ganden! det skulde have været mig!“ Styrmanden svarede blot med at tilkaste den Anden et foragteligt Blik og vedblev:

Saa kom den sidste Aften. Vi havde varpet ud forbi de andre Skibe og laae rede til at gaae under Seils. Rugerne vare skalkede, Storbaaden og Rundholterne surrede og Dækket klar; jeg sirede vor Hækjolle ned og roede derover igjen. Alja grad og kastede sig, da hun hørte, jeg ikke kunde tage hende med hjem, for mine Fødder, rev sig i Haaret, truede og bad, men hvad skulde jeg gjøre, jeg var selv ligesaa forknyt som hun. Efter at have taget Afsted, jeg troer for tyvende Gang, vilde jeg bort; hun holdt mig endnu bestandig tilbage, og jeg maatte endelig med Magt rive mig løs og ilede hurtigt ned mod Søen. Just som jeg var kommet op paa Muren, faldt der tre Skud. Jeg mærkede nok det var mig, man meente, thi Kuglerne pek mig om Dørerne; men til min Ulykke ramte ingen, og jeg lod mig glide ud over Muren og ned i Baaden. Her blev jeg nogle Dieblikke liggende og lyttede; paa en Gang lod et gjennemtrængende Skrig, ledtaget af en frygtelig Larm inde i Haugen. Det var næsten Midnat, Luften vare taaget og mørk, jeg kunde intet see, ellers havde jeg maaskee entret tilbage igjen. Skriget gjentoges nok engang, og mere qvalt, derpaa blev Alt stille, og jeg vilde just til at ro bort, da jeg saae et Lysstjær oppe fra Muren sprede sig ud over Søen. Skriget lod atter, men langt svagere end forhen, jeg blev liggende stille under et Meriumtræ, som stod tæt ved Standkanten, og hvis tatte Grene baade skjulte mig og Tollen. Strax efter hørte jeg et Blump i Vandet, som om et menneskeligt Legeme var blevet kastet deri. Lyset forsvandt, og det blev igjen stille omkring mig; jeg anede, at der var steet en stor Ulykke, og veed til dette Dieblif ikke, hvorledes jeg kom ombord; men det veed jeg, at den næste Morgen, førend vi endnu havde lettet vort Anker, kom Capitainen til

Skibet ombord med Lodsjen og forfalte, at just som de vare gaade fra Kaien og ned i Vaaden, havde man fisset en Sæf op af Havet, hvori der laae Eget af et ungt Fruentimmer, som i Norgeien havde faaet to dybe Knivstik i Brystet. — Hun var saa ung og saa smuk, sagde Capitainen.

„Var det Nja?“

„Nja eller en anden Ulykkelig,“ svarede Styrmanden, idet han stirrede stift hen for sig. „Jeg saae hende jo ikke.“

II.

En Sorover.

Endstjøndt den engelske Regjering har virket Meget for at tilintetgjøre ethvert Spor af Soroverie, saavel ved Amerikas Kyster som Isærdeleshed i Middelhavet, har den dog hidindtil ikke aldeles kunnet faa dette Uraasen ophævet.

Vel blive Røverierne ikke bryene med den Driftighed som før, da Trica og Formenterra spillede saa stor Rolle i Bucaniernes Historie; men det hændes dog ikke sjældent, at de mindre Coffardistibe, som befare Verne i Arkipelaget, eller som paa Reisen til Alexandria passere forbi Den Candia, blive oversaldne, og berøvede selv det nødvendige Proviant til at fortsætte deres Reise med. Disse Røverier øves ikke længere af Barbarerne fra Tunis' og Tripolis' Kyster, men tvertimod af vore egne Troeskjendere, af Grækerne. Denne Nation, som ved sin sjældne Udholdenhed og ved den Energie, hvormed den, kæmpende for Friheden, søgte at afrykke Tyrkens Trælleaag, længe fængslede Europas Opmærksomhed, denne Nation, som Forfatterne har kappedes om at tildele en Mængde Dyder, hvoraf den ikke besad mere end Skinnets, er nu sunken saa dybt, at den under Navn af en fredelig Fragtsfart drager ud paa Røvertog. Derfor seer den rolige Koffardimand ogsaa det blaae Slag med det hvide Kors ikke uden med en vis Urolighed, og Manuaren lader ikke gjerne Slaget passere, uden først at undersøge Fartoiets, hvilket dog sjældent bringer disse snedige Mennester i nogen Ulykke. Sædvanlig ere deres Papirer i bedste Orden, de have en eller anden ubetydelig Ladning inde, og det er kun paa Veien til deres Bestemmelsessted de udøve deres Røverier. Den Candia er især i den nyere Tid bleven bekjendt som den Plads, hvor de have deres Samlingsplads.

Rjøbmændene, som ere Rhedere til disse Fartøier, vide at indrette Alt saa snildt, at Regjeringen ikke mærker noget til deres Handlemåde, og selv om dette endog blev Tilfældet, troer jeg ikke den vilde holde synderlig streng Rettergang over dem.

Efter hvad jeg har hørt, opholder der sig nemlig paa denne De en Coloni af Grækere, som endnu aldrig har været undertvunget af Tyrkerne, og som under Opstanden søgte Tilflugt og Frelse paa de høieste Bjergtoppe. Da Derne endelig fik Fred, drog de ned mod Søkysterne, byggede sig Baade og Hytter ved smaa fra Landsiden utilgængelige Baier, og levede siden af Fiskeri.

Ifke sjældent høres det, at de, naar Leilighed gives, aflægge Besøg paa de fremmede Skibe, som komme til Kysten, og medtage da alt hvad der findes ombord eller hvad de kunne have Brug for. En af de nordvestligste Byer af Candia er Forbjerget Cap Spada, tyve engelske Mile østligere er Cap Maleka, imellem disse to Forbjerger danner Havet en temmelig dyb Bugt, i hvis Ende Byen Canea er bygget tæt ved Strandbredden. Nordvest for Canea ligger Den St. Theodore, som i Forening med en tolvhundrede Fod lang Kai eller Mullie danner Byens Havn. Fra Canea er en temmelig levende Skibsfart, og det er især fra denne Bye sjældent at noget Skib forlader Havnen, uden tillige at have den hemmelige Ordre fra Rhederen, om muligt at kapre fra fremmede Skibe. Derom er nu rigtignok Regjeringen paa Den ikke usidende, men det Gnefte, den hidindtil har virket herimod er, at lade Forbud udgaae til Byens Dyrighed, om at intet Skib forlader Havnen med meer end høist nødvendigt Mandskab. Ogsaa herpaa vide de snedige Caneanere at raade Bod. Et Par Dage nemlig førend et Skib bliver seilklar, afgaaer et hemmeligt Bud til den foromtalte Fiskercoloni, med Bæstebud om hvor mange Folk man behøver, disse blive da ved Nattetid bragte over paa Den St. Theodore, næste Aften ligger Skipperen udenfor Havnen, hans Papirer ere klare, Mandtalslisten er estersæet og Skibet visiteret, om Natten sendes Baaden i Land paa St. Theodore, hvor de hvervede Folk vente, Skibsføreren tager dem ombord, og Ingen undrer sig over at det Skib, som endnu om Aftenen laa paa Rheden, allerede er ude af Sigte næste Morgen, det hedder da, at man har benyttet Landlusten, som sædvanlig om Natten med jevn Brise blæser ud mod Søen.

Jeg vil endnu i Korthed omtale Maaden, hvorpaa Røverne blive af med det de paa Søen have plyndret.

Enhver Rheder til et slikt Fartoi har sædvanlig en Factor i en af de mange Udhavne eller Stoppeladser paa Den, og det altid paa Steder,

der ere saa vidt fjerne fra Politi og Ovrighed, at de aldeles ikke have noget at befrygte. Her ligger Roverskibet an, landsætter de hvervede Folk i god Ro efter at have givet dem deres Deel af Byttet, indløser derpaa sine Vare hvorpaa Fartøiet fortsætter Rejsen til dets Bestemmelsesplads.

Det var i October Maaned 1844 da Briggen St. Salvador for en frisk nordvest Brise forlod Havnen ved Barcelloga. Den førte spansk Flag og var bestemt til Odesa med Olie og Viin. Briggen var let ladet og bejendt for en god Seiler. Foruden Captainen, hvis Navn var Omez, udgjorde Besætningen med Pilotto eller Styrmanden iberegnet, kun otte Mand, som i Forhold til Skibets Størrelse maatte anses for en svag Bemanning. Agter ovenfor Haffbrædtet havde den to smaa Kanoner og desforuden havde Captainen to Kuglebøsser nede i Kahytten.

Farten gik heldig, Dagen efterat Skibet havde forladt Barcelloga, fik de en Biling af Cap Spartivento, det sydvestlige Fjorberg af Sardinien, og satte da Coursen nord om Skerri og Keits Rev lige paa Den Moritimo.

Et Par Dage efter befandt Briggen sig efter Cronometeret paa Længden af Cap Luka, og Vinden, som hidtil bestandig havde holdt sig fra Nordvest med en mere frisk end lader Kuling, begyndte nu at flaae heelt af. De tunge Røgskyer af Etna, der viste sig i det Fjerne, synes ligesom at rulle ned ad Bjergets Sider. — „Jeg troer vi faae et Puust af Boraen,“ bemærkede Captainen, „de tykke hvidlige Skyer, som pleier at være dens Forløbere, pippe alt frem i Nordost.“

„Saalange vi endnu ikke have passeret Cap Luka“, svarede Pilotto, „har det vel ingen Nød. Om Nordost=Boraen ogsaa træffer os, finde vi dog Læ af Landet.“

Det viste sig imidlertid snart at Captainen havde Ret. En graa og tæt Laage kom frem fra Nordost og udbredte sig med flyvende Fart over hele Horizonten. Der faldt en fin Regn og Vinden begyndte at friste fra samme Kant. Inden Pladsbevagten blev sat op gik Briggen allerede med et Reb i sine Mersseil.

Genimod Aften afbildtes Laagen og efterom den steg høiere tilflog Kulingen, Briggen gik snart for Storseil og Rlyver fast med Klossrebede Mersseil. Da Laagen forsvandt varstøede en Matros, der var oppe for at give Branraaen til Dæks, en Seiler agterud i Læ. Den synes at være en Skonnert, og man kunde tydeligt mærke at den halede ind paa Briggen; thi allerede ved fjettede Glas af Eftermiddagsvagten blev dens lange sorte Skrog synlig fra Briggens Dæk.

„Det er Ganden til Karl, hvor han pranger med Seil“, yttrede Capitainen, „han gaaer endnu med enkeltrebet Topseil og fuld Fok, jeg tænker dog snart han bliver nødt til at mindste, see hvor hun krænger, Lønningen er nær ved at tage Vandet“.

Stormen tilfod, og endnu førend Hundevagten var forbi, laae baade Briggen og Skonnerten underdreiede for Stormseilene.

Saalange Stormen varede holdt Skonnerten sig omtrent paa Studvidde til Luvart af Briggen, men næste Morgen i Daggry, da det begyndte at flaae lidt, nærmede den sig paa Breidistance, tonede tyrtist Flag, idet Capitainen lod sig see paa Halvdækket med Naaberen i Haanden, og raabte over til Briggen: hvorfra den kom, hvorhen den gik, og hvoraf Rabningen bestod. — Efterat disse Spørgsmaal vare bleve verledede og besvarede, spurgte den Fremmede, om Dmez ikke havde noget Proviant tilovers for ham, hvorpaa han fik et benægtende Svar. — Tyrken lod sig imidlertid ikke afvise, han vedblev sin Forderung i en mere bestemt Tone og forlangte af Dmez, at han, saasnart Søen lagde sig, skulde sende sin Baad ombord til ham med noget Proviant, hvilket dog denne i en bestemt Tone afflog. Den hele Samtale blev ført paa Engelsk. — Søen lagde sig nu efterhaanden, og kort derpaa saae man en Matros entre op af Reebstigen der hang langs med Agterkanten af Skonnertens Mast. Skibene som here hjemme i Middelhavet bruge nemlig ingen Bawliner paa deres Vanter, ikke heller have de som vore Skibe Merse- og Bramstænger, idet deres Maste kun blive dannede af et eneste Stykke Træ. — Da den omtalte Mand havde naaet Toppen, raabte han ned til dem, som stode paa Dækket. — Dmez forstod vel ikke Ordene, men begreb dog strax, at Matrosen var sendt op for at see om der fandtes nogen Seiler i Nærheden. Strax efter tonede Skonnerten sort Flag. — Paa Briggen havde man imidlertid ikke været ledig, endnu førend det sorte Flag sad under Gaffelen var enhver Dug tilsat, Skibet foer nu rasst forbi Skonnerten og var snart ude af Studvidde.

Mandskabet som hidtil havde forholdt sig rolig og lyttet til Samtalen mellem Capitainerne, udbrød herover i et brølende Hurra.

„Stille Manne!“ raabte Dmez, „See I ikke hvor Skonnertens Seil blive større, han heiser nu Røllen og Jageren og vil snart atter være os paa Siden; hvordan det end gaaer, saa skal han dog ikke finde os uforberedte. Jory! lang mig begge Tosene herop, og I, Strymand! lad vore Kanoner, læg en lille Kardus for med Semstumper og hvad andet smaat Pilleri der er nærmest ved Haanden.“

Hurtig var Befalingen udført og enhver af Mandskabet udsøgte sig dernæst et Børge blandt Baashager, Haandspager osv.

Man saae nu tydeligt at Skonnerten nærmede sig, og endelig vare de to Skibe hinanden saa nær, at man atter kunde prae. — I samme Nu løb en barsk Stemme fra Skonnerten, som gav Briggen Ordre til at brase bak, hvis ikke truede han med at løbe deres Agterspeil ind. — Pilotten paa Briggen svarede blot med at affyre de to smaa Kanoner. — „I fyres for tidligt Styrmand“, raabte Dmez, „Skuddene ere spildte uden at have gjort ham Skade“. — I samme Dieblik løb Skonnerten langs Siden af Briggen, jagede sin Klyverbom ind i Stovvandt, ternede med Bougen mod dens Laaring og Røverne sprang ombord. — Kampen var kort men heftig; Spanierne bleve, efterat have hjampet med fortviolet Mod, overmandede og bundne af de bedre bevæbnede Røvere. Da Scen nu var rolig og Kulingen havde lagt sig, blev Skonnerten halet langs Siden af Briggen, og nu gik det lystigt med at føre alt muligt Brugbart over paa Røverskibet. Efter Proviant vare de især begjerlige, selv Ladningen blev ikke sfaanet. Lønderffjarende laae Dmez bundet ved Rattet og saae paa Røveriet.

Først med det indtrædende Mørke begyndte Røverne at trække sig tilbage, efterat have ødelagt og sønderstaaet Alt hvad de kunde overkomme. En Dreng af Briggens Mandstab blev nu gjort løs fra sine Baand, og med Haan og Spot, i en halvberuset Tilstand, gik Røverne derpaa ombord igjen paa deres eget Skib, benyttende den gunstige Vind til at seile bort.

Natten var forbi førend Mandskabet paa Briggen atter havde bragt Sikringen i en nogenlunde seilbar Stand. Først om Morgenen fik Styrmanden Leilighed til at eftersee hvormeget Proviant Røverne havde ladet blive tilbage og med lange Skrak hørte Capitainen, at der kun fandtes Proviant for to Dage efter fuld Ransjon. — Dmez gav Ordre til at indrette Portionerne saaledes, at de kunne holde ud i fire a fem Dage, inden hvilken Tid han haabede at naae Landet, da Briggen ikke befandt sig meer end omtrent tredive Mile fra Den Candia. — Den tredie Morgen efterat Røverne havde forladt Briggen skintede Dmez igjennem Laagen Candias høie Kyster. — Da Mandskabet fik dette at vide gjenløb en almindelig Jubel, man tilfattede alle Seil og hen paa Eftermiddagen løb Briggen forbi St. Theodore og gik til Ankers inde paa Rheden. — Endnu samme Aften gik Dmez op til den engelske Consul, da der ingen Consul af hans egen Nation befandt sig paa Den. — Han blev modtagen med megen Velvilighed og Consulen, hvis Navn var Mr. Johnson, lovede ham al mulig Understøttelse.

Næste Morgen blev Dmez og hans Mandskab taget i Forhør, og opgav hvorledes Røveren og hans Fartoi saae ud, samt alt Andet ved Overfaldet, der kunde lede til nogen Oplysning. — Briggen blev imidlertid halet ind til Verftet, fordi den var bleven temmelig beskadiget da Skonnerten torpede mod dens Laaring.

Fjorten Dage gik hen, Dmez havde provianteret paany og var næsten feilklar, uden at være kommet paa det ringeste Spor efter Røveren, da han en Morgen tidlig blev vækket af Dagvagten, som fortalte, at der var et Dieblisk siden var gaaet en Skonnert tilankers en halv Rabbellængde fra dem. — Dmez gik op paa Dækket, og hvad ligner hans Forbauselse, da han, uagtet Skonnerten nu var stildret med Kanonporte, strax ved første Blik gjenkjendte Røveren, som havde plyndret hans Skib.

Diebliffelig lader han sig sætte i Land, melder sig først hos Havne- mesteren, gjør ham bekjendt med Alt og beder ham drage Omsoerg for at Skonnerten ikke seilede bort; derfra gaar han til Consulen, denne forskaffer ham Poletie og inden en Time var forløben havde han tre Netsbetjente med sig i Schaluppen, og roede over mod Skonnerten.

Ved Ankomsten fandt de imidlertid Røverne forberedte paa Alt. — At denne havde seet og kjendt Briggen saasnart Dagen gryede, derom kunde der ikke være nogen Tvivl; men han turde ikke vove atter at forlade Havnen, efter først at være kommen ind. Han lod det derfor staae til, og stolede paa sin List og Snuhed, som ofte havde hjulpet i lignende Tilfælde. — Da Dmez kom ombord og spurgte efter Capitainen, gik Suarten ned for at melde ham, og strax efter blev han og de tre Politimænd førte ned i Kahytten. — Dmez gjenkjendte Røveren ved første Diekast, men denne modtog ham saa fri og med en saa dristig Mine som om de havde været de bedste Venner af Verden. Han bød de fire Mænd sidde ned, lod bringe Vin og syntes i det Hele taget at være langt mindre forbløffet end Dmez, som næsten ikke vidste hvad han skulde sige til denne Modtagelse. Imidlertid gik han til Sagen uden Omsoerb, tiltalte Røveren i det engelske Sprog og beskyldte ham for at have overfaldet og plyndret ham paa Søen. Capitainen lod Politimændene forklare sig Dmez' Tale paa Græst, idet han beklagede, ikke at forstaa det engelske Sprog. Hans Forundring og Overrasselse ved de Beskyldninger, som Dmez fremførte, vare saa naturlige, som man kunde tænke sig, fra Forundring gik hans Miner over til Brede, han negtede naturligviis Alt og paastod, Dmez skulde følge med ham til den græske Consul, for hvem han da vilde frem-

lægge sin Logbog og Rejsfærdiggjørelse. Dmez derimod forbrede, at Politiet skulde føre Capitainen i Arrest; men han havde glemt at forshne sig med en skriftlig Arrestbefaling uden hvilken man ikke kunde tvinge Røveren til at forlade sit Skib, og Resultatet blev derfor, at de Begge i Selskab med Politiet gik op til den græske Consul. Denne efterfaae de medbragte Papirer samt Logbogen og henvendte sig derpaa til Dmez med de Ord: „Jeg er næsten bange for, min Ven! at I har handlet noget overilet her, Capitainens Papirer ere i den fuldkomneste Orden, og Alt hvad der staaer tilbage for Eder at gjøre, er at lade optage Forhør over Mandskabet paa begge Skibe, hvilket Capitainen alt har fordret. Det vil da vise sig, hvorvidt Eders Folk gjenkjende Skonnertens Mandskab. Men dette er forøvrigt en Sag som angaaer Politiet her, og ikke mig.“ Dermed henvendte Consulen sig til den Fremmede, som han paa det Dienshylligste under hele Forhandlingen havde begunstiget.

Dmez gik igjen til den engelske Consul, og berettede ham Alt, derfra blev han sendt til Dyrigheden, og saaledes videre fra den Ene til den Anden, indtil Dagen var forsvunden, og uden at han endda havde faaet andet Resultat end at der den næste Dag skulde blive optaget Forhør og Begge Skibes Mandskab confronterede med hinanden.

Om Natten efter denne fortrædelige Dag bemærkede Dmez lidt efter at han var gaaet til Ro, en sagte Puslen i Kahytten omkring sig. Han slog Dinene op, et Lyskhar blandede ham, han vilde reise sig, men i samme Nu greb en kraftig Haand ham i Struben, kastede ham tilbage paa sit Reie og hviskede: „Hvis Du blot mukker et Ord, lille Ven, skal Du faae min Dolk at føle.“ Med disse Ord slæbte man ham ud af Sengen, kneblede og bandt ham paa Hænder og Fødder. „See saa, Thuma!“ hviskede den samme Stemme, „kom nu og lad os faae Thyren indpakket, førend vi begive os paa Reisen.“

Ved Natlampens Skin saae Dmez nu en lille bredskuldret Person med et arret Ansigt, tæt afraget Haar og rødt Skæg, at komme den anden til Hjælp. Han blev indsvøbt i Koietøiet af hans egen Seng, og derpaa sammensnøret med et Stykke Blatting saaledes, at han var nær ved at gaaes.

Da dette var udført, steg den Ene af Voldsmandene ud af Kahyttsvinduet ned i en Baad, som laae og ventede nedefor. Saasnart han var ude af Syne, gik den anden, som var bleven tilbage, hen til Vinbænken, og stak to fyldte Glasfer ind imellem Følterne paa Tæppet, som omviklede Dmez. „Du maa inte drikke af den,“ hviskede han grinende, „hvis Du

gjør det, skal jeg æde Dig raa." Efter disse Ord hævdede han Dmez i sine Arme, løftede ham ud af Rahysvinduet og krøb selv bag efter. Da Dmez var kommet ned i Baaden, blev han stuvet ind under Tosterne i en Stilling, som om det kunde være en Syg, man paa denne Maade transporterede. Ved Mullen, hvor Nattevagten laae, blev Baaden anraabt, men Matrosen svarede, at de førte en Syg over til Hospitalet paa Sant Teodore, og Vagten lod dem uhindret passere.

Saa snart de vare St. Teodore foroven, satte Baaden sit Seil til, og nu gik det i strygende Fart henimod Cap Buso. Morgenen begyndte allerede at grye, og da man nu var over to Mile fra Kysten, raadsløge Folkene i Baaden om, hvad de skulde foretage sig med deres Fange. Det var et straffeligt Dieblif for den stakkels Dmez, som tydelig kunde høre Alt hvad de forhandlede. Den ene af Voldsmandene meente, det var klogest, uden videre at kaste ham overbord, men den Anden, Manden med det røde Skjag, holdt det for Synd, at kaste et Christent Menneſte i Havet. „Harde han endda været en Tyrk," sagde han, „saa skulde jeg ikke gjøre den ringeste Indvending, men som det nu staaer, synes jeg det langt klogere, at vi tage ham med os og bruge lidt af hans indvendige Dele til Fiskefangst i Morgen." Disse Ord ledsagede han med en selvtilfreds Grinen, idet han saae ned paa Dmez og sparkede til ham med Foden. Resultatet af disse Forhandlinger blev tilsidst, at de toge Dmez med til deres Hjem, en af de nærliggende Fiskercolonier, hvor deres Bassa eller Overhoved drak et Glas Viin med Dmez og derpaa sonderbrød Glasſet, hvilket var et Tegn paa, at han tog Capitainen under sin Beskyttelse.

Morgenen efterat denne Scene var foregaaet, indfandt Capitainen paa Skonnerten sig til det fastsatte Forhør. Man ventede naturligviis forgjæves paa Dmez. Endelig ankom Styrmanden tilligemed Folkene, og meldte, at deres Capitain paa en høist ubegribelig Maade var forbyndet, uden at Nogen kunde udfinde, hvorledes dette var gaaet til. Dermed var Sagen da saagodt som tilende, saameget mere som Briggens Matroser af de fem Mand, som Skonnertens Forer forestillede dem, ikke gjenkjendte Roverne; medens Capitainens Mynsterulle udviste, at han kun havde forhyret disse fem Matroser til Skibet. Styrmandens Udsagn, at han troede at gjenkjende Skibsføreren, gjaldt heller ikke synderligt, da han negtede at beedige sit Udsagn. Det foreløbige Beslag, der var lagt paa Skonnerten, blev derfor hævet og Capitainen frikjendt. Dagen efter gik Skonnerten under Seil, og en Uge senere forsatte ogsaa Briggen sin Reise til Odesſa under Pilottens Commando.

III.

Carnavalet.

Det var i Januar Maaned 1842, at jeg foer som Overstyrmand med den svenske Brig „Alabariän“. Vi laade i Trondhjem med tør Fisk og skulde gaae til Venedig, hvor der laae en Ladning Byg tilbage for os til Gothenborg. Farten gik i Begyndelsen heldig; efter syv Ugers Reise befandt vi os allerede i Golfen op under Rovinga. Det blæste en Storm af Sydost, næste Dags Morgen fik vi Taarnet af Sanct Marcho i Sigte, og det begyndte at løse; men alt som Stormen aftog, blev det saa disigt i Luften, at vi neppe kunde see Noffen af vor egen Alshverbom; der var da ikke Andet for, end at løbe langs med Landet paa Loddet. Briggen drev snart paa den ene, snart paa den anden Boug, og da Strømmen sædvanlig sætter stærkt sydpaa, bleve vi omsider vild i Bestikket. Paa Dagvagten efter to Glas loddede jeg, og fik kun fire Favne Vand; jeg lod strax gjøre klar til at vende, Roret blev lagt i Læ, Briggen løb i Binden, men begyndte i det samme at hugge igjennem. Efter mange Besværligheder kom vi hen paa Formiddagen i slot Vand; men da Skibet blev peilet, viste det toogtysve Tommer Vand. Pumpen blev sat i Gang, og da det strax efter klarede i Veiret, fik vi Malomochs Kirkeetaarn i Sigte, en halv Miil borte. Vi havde nu sikker Landkjending, og holdt ned i Farvandet, tog Lods ombord, og Folk til at hjælpe os ved Pumpen, da det ellers ikke vilde have været muligt at holde læns Skib.

Denne Tour har jeg fortalt saa vidtloftig, for at man kunde vide Grunden til, at vi siden maatte ligge i tre Maaneders Haveri ved Venedig.

Jeg for min Part var ikke utilfreds hermed; thi denne By indeholder for det første mange gamle Mindeesmærker og Seeværdigheder, og dertil begyndte Carnevalet kort efter vor Ankomst.

Sanct Markuspladsen er et af de skønneste Torve jeg har seet; men den er vistnok allerede saa ofte bleven bestreven af Andre, at jeg blot vil bemærke, at Virkeligheden her langt overgaaer alle de Forventninger, man efter de gjorte Beskrivelser er istand til at danne sig om Stedet. Fra det store Taarn, som hæver sig midt paa Pladsen, har man den herligste Udsigt over hele Omegnen. Enhver kan faae Tilladelse til at gaae derop, men det koster temmelig Anstrengelse at naae til Spiret ad den steile Vei, som istedetfor Trappetrin fører opad i Sneglegang. Udenfor Dogens Palads seer man endnu blandt Søilerne, som danne Galleriet, de røde og grøntmalede Støtter, blandt hvilke Senatorene i gamle Dage kundgjorde enhver ny Lov for Folket. Ved Enden af Sanct Markuskirken staae ligeledes to Støtter, som have hørt til Guillotinen.

I flere Henseender gjør Venedig dog et ubehageligt Indtryk paa den Fremmede. Alle disse stumle forfaldne Paladser, der staae som Monumenter for en begravet Størhed, de mange mudrede Kanaler, der, ligesom andersledes Gader, løbe langs med Husene, og hertil forfaldne Marmortrapper, besatte med Søiler og pjaltede Liggere, — alt dette tilsammen efterlader en uhyggelig og mørk Stemning. Ligesom i London udgjør Indvaanerne her kun to Klasser: Fattige og Rige, Extremes i begge Henseender; den smudsigste Armod soler sig dorst og phlegmatisk paa de hvide Marmortrapper af de Riges Paladser. Der findes ingen Middelfstand, med mindre man dertil vilde henregne de talrige Skarer af Munk, som fødes paa Overtroens og Bankundighedens Bekostning. Den rige Adel har endnu sine forgyldte Gondoler, sine Fædres kongelige Sale, og al deres fornemme Grandezza, eller søger i det mindste at vedligeholde Skinneret deraf. Paa det sidste har jeg selv oplevet et Bepids, som jeg i Korthed vil fortælle.

En Eftermiddag havde jeg været i Land, og gik, da det blev Aften, ned til Kanalen, for at komme ombord igjen. Klokken var henimod ti, og Gaderne pleiede paa den Tid kun at være lidet besøgt. For at gjøre Veien kortere, straaede jeg igjennem et lille Stræde og var omrent kommen midt i Gaden, da der pludselig sprang et Menneske ind imod mig, greb mig i Brystet, idet han havde en Kniv med den anden Haand, og bød mig i en dæmpet Tone at forholde mig rolig, hvis jeg havde mit Liv fjært. Ved at dreie Hovedet til Siden, saae jeg en anden mindre Stikfæls indsvøbt i en stor Kappe, nogle Skridt borte, og jeg hengav mig da rolig i min Skjæbne og taug, som Røveren befalede. Jeg var det italienske Sprog temmelig mægtigt, og havde allerede tilbragt over en Maaned i Venedig, saa at jeg ret godt forstod Tyren, da han forlangte min Pengesum. Fortrædelig adlød jeg hans Opsfordring. Røveren mædte og Pungen,

aabne den hurtig, tog en Zechin, og leverede mig Pungen tilbage med de Ord: Ecco signore! non sone predatore ma ho saue, (der, min Herre! jeg er ingen Røver, men jeg er sulten). Efter disse Ord forsvandt Manden, fulgt af den anden Skikkelse, der sandsynligviis var hans Kone.

Carnavalet begyndte imidlertid; Sanct Markuspladsen, Maffernes fornemste Forsamlingsplads, vrimlede af Mennesker i alle mulige Dragter, og paa Valkonerne af de omkringliggende Huse saae man smukke elegante Damer betragte Sværmen, som larmede under deres Fødder. Om Aftenen syntes hele Pladsen at udgjøre et Ildhav, saaledes flammede Baal og Saffelstin i Veiret, og midt i denne affindige Larm og Støi stod det gamle Taarn, uthydlig belyst af de røde Flammer, medens dets Linder knejse i den mærkebla Aftenluft koldt, alvorlig og truende.

I de første Dage af Carnavalet maatte Ingen komme paa Sanct Marko efter Kloffen tre og til Midnat, uden at være mafferet. Jeg laante en stor Tyrkefatsian og en Turban, og gik hen imod Aften ned til Rialto, den colossale Marmorbro, der forbinder de to største Dele af Byen, og over hvilken der var en betydelig Passage af Mafferede, som ilede hen til Pladsen. Paa een af Siderne af denne Bro sees et Steenbillede indmuret, der forestiller en Gondolier med afbrukken Nare i Haanden. Man fortæller herom, at der forud var en af de rigeste Venetianere, som kom til Kanalen og vilde sættes over. Gondolieren kjendte Manden og meente et han, i Betragtning af hans Rigdom, kunde betale lidt mere for Overfarten end enhver Anden, hvorfor han forlangte det dobbelte af ham. Den Rige blev vred og negtede at betale, Gondolieren blev grov og tvang ham dertil, og for at hægne sig lod den Rige Broen Rialto bygge, hvorved Vaadfererne mistede den største Deel af deres Fortjeneste, hvilket den afbrukne Nare i Billedets Haand skal antyde. Om denne Bro har jeg ogsaa hørt et andet Sagn, nemlig: at der engang var en Mand, som kom fra Levanten med Edelstene, og solgte mange af disse til Venedigs Fornemme, Blandt sine Skatte fremviste han ogsaa en sjelden smuk Sten, for hvilken han forlangte en uhyre Sum Penge. Dogen fik Lyst til Stenen, men kunde ikke komme overens med Kjøbmanden, der stod fast ved sin Fordring. Dogen vilde endelig tvinge ham til at sælge Stenen for den Priis, han hidtil forgjæves havde budt; da tog Manden sin Edelsteen og kastede den fra Rialto ned i Vandet, idet han raabte: „Til Dissen i Havet vil jeg give, hvad Venedigs Doge er for fattig til at kjøbe!“

En af de sidste Dage i Carnavalet havde jeg ligeledes taget Landlov, og indhyllt i min Tyrkefatsian klandede jeg mig mellem Sværmen. —

Kloffen kunde vel være henvedotte, da jeg træt og hungrig gik ind i en Restauration, og forlangte en Portion Maccaroni. Min Kappe og Turban lod jeg blive i Entreen hos en Dpvarter, der gav mig et Nummer til Mærke. Strax efterat jeg havde taget Plads, kom et ungt Menneske ind og satte sig ved samme Bord som jeg; hans Ansigt var blegt, men overordenlig smukt, hans Klædedragt og Vasen røbede Patricieren; han drak en Glaske Chervoin og forlod derpaa igjen Stuen, taus og hurtig, som han var kommen. Lidt efter reiste jeg mig ogsaa for at gaae. Da jeg kom ud i Entreen og gav Dpvarteren mit Kort, leverede denne mig en kostbar Silkedomino tilligemed en Fløiels Barret; jeg gjorde ham opmærksom paa hans Feiltagelse; men Mennesket paaastod, at det Nummer jeg havde givet, hørte til Dragten; derimod erindrede han, efterat have hørt mig beskrive min Kastian, at han et Dieblit i Forveien havde leveret samme til den blege Herre, der var gaaet lidt før mig. Det faldt mig da ind, at jeg havde ladet mit Nummer blive liggende inde paa Bordet medens jeg spiste og der maatte det være blevet forbyttet; at det var slet forsætlig, afnede jeg ikke. Der var imidlertid ikke andet for, end at jeg maatte finde mig i Byttet, og tog imod den Ubeskjendtes Domino. — Jeg gik, og samme Dieblit jeg kom ud paa Gaden, sølte jeg et let Slag paa Skulderen. En Masse, der efter Figuren at domme lod til at være en Dvinde, gav mig et Legn med Bisten, hun holdt i Haanden, og gik derpaa foran mig, let og hurtig, idet hun, hvor Sværmen truede at stille os, standsede nogle Dieblitte og vendte Hovedet om efter mig. Nysgjerrig vedblev jeg at følge Massen, uden at agte paa de mange Bemærkninger, der løde efter mig fra de Flokke, som jeg i min Jorighed banede mig Plads igjennem, og vi fortsatte saaledes Veien hen over Sanct Markuspladsen og ind i en af de tilstedende Gader. Her blev jeg pludselig og med en vidunderlig Behændighed grebet i Brystet og overvældet af to Personer, der sprang ind paa mig, hver fra sin Side af Gaden, saaledes at det ikke var mulig, at tænke paa nogen Modstand; at gjøre Ansigt havde ogsaa sin Vanstehighed, eftersom de havde stoppet mig Munden fuld af et Bomuldsterklædet Det Hele var et Dieblits Værk; den lille Masse forsvandt, og Mændene toge mig derpaa hver under sin Arm, og slingrede hen ad Gaden med mig, som om jeg havde været beruset. Nede ved Fiserfortoret, der løber ud imod en af de mindre Kanaler, satte de mig i en Gondol, og nu gik det i fortsat Fart imellem de mørke Huse, saa at Vandet skummede op over Bungen af den snallede Gondol. Medens de saaledes roede bort med mig, laae jeg og speculerede paa hvad alt dette skulde betyde; Lange var jeg just ikke, men heller ikke rigtig glad. Hvad Grund de Mennesker

havde til at gjøre alle disse Omstændigheder for min Skyld, var og blev mig en Gaade, og jeg var derfor ret tilfreds med at see Manden, der stod agter i Gondolen, og som med sin ene Aare mesterlig forstod haade at give Fart og at styre, lægge til Land, for nu tænkte jeg at det dog maatte komme til en Forklaring. Atter toge de mig imellem sig, men brugte nu langt færre Omstændigheder, og da de havde gaaet lidt, standsede de ved et lavt og temmelig uanseeligt Huus, idet de bankede tre Slag paa Døren. En høi mørk Stikkelse stak Hovedet ud og betragtede mig, idet han verlede et Par halvtagne Ord med mine Voldsmand, paa en Maade og med et Par Dine saa gnistrende og vilde, at jeg ikke lovede mig nogen fredelig Opløsning paa Egentret. Nu gik det op ad en steil og forfalden Trappe, ind i et mørkt Værelse, hvor man løste mine Hænder og tog Torkladet ud af Munden. Den høie Mand traadte ind, og de to Andre posterede sig udenfor Døren. I det samme vi kom ind i Stuen, bragte en gammel Kone Lys. Hendes Ansigt var blegt, og Dinene forgrædte; Manden gjorde en Bevægelse imod hende og tog Lyset. Konen gik igjen. Den Gamle vendte sig imod mig, idet han med en Stemme, der skjælvde af Raseri, raabte: „See der, Forbandede! det er Dit Værk;“ med disse Ord holdt han Lyset hen til en Loibank; paa denne laae en ung Dvinde, bleg og livløs, med et bredt og gabende Knivstik i det blottede Bryst. Endnu inden det var muligt at komme til mig selv af den Overræffelse, som dette Syn indgjød mig, greb den Gamle sin Dolk, og da det utvivlsomt var hans Hensigt at dræbe mig, havde jeg kun Valget imellem at miste mit Liv, eller at tage til Modværge. Jeg valgte det Sidste, sprang et Skridt tilbage, og greb, vaabenløs som jeg var, Ryggen af en Stol for at slaae Morderen til Jorden. Ved denne Støi blev Døren aabnet, og den ene af mine forrige Voldsmand styrtede ind i Stuen, for at komme den Gamle til Hjælp. Min Kappe havde jeg kastet bort, fordi den hindrede mig i at bevæge Armene, den kostbare Fjerhat var allerede gaaet tabt ved en af de forrige Manøvrer, man havde foretaget med mig, og da den Sidstankomne saaledes saae mig i min Semanddragt, udstødte han et Skrig og traadte i Veien for den Gamle. „For Guds Skyld!“ udbrød han, „holdt Fader! vi have taget Feil; jeg kjender ikke dette Menneffe!“ Den Gamle betragtede mig overræffet, men tvivlende; imidlertid fik Solnnen ham dog beroliget, og nu kom det til en Forklaring, hvoraf det fremgik, at de havde taget Feil af min Person. Den Gamle rakte mig Haanden, Laarerne strømmede ud af hans Dine; Gud forlade mig, jeg troer næsten det var mere af Sorg over at være gaaet glip af sin Hævn, end over den Uret, han havde tilføiet mig. „Ak, Signor!“ sagde han, „I kommer i et ulykkelig Huus;

see hende der, min eneste Datter, al vor Glæde, vor Siolighed." „Men hvorledes er denne Ulykke gaaet for sig?" spurgte jeg. „Hun var saa ung og saa smuk," vedblev den Gamle, „og naar vi Andre vare bedrøvede sang Juanitta for os, og trøstede os og gjorde os glade; o ja! de maatte elske hende alle Mennesker, og Ingen var gladere end Mateo, da vi gavede vort Ja til hans Forlovelse med Juanitta. Men saa reiste han og drog til Søes, for at tjene sig Noget til sit Bryllup, — havde han blot aldrig forladt hende!" — „Han maatte gjøre det," bemærkede Sønnen huult og langsomt. — „Han reiste," vedblev Faderen, „og Juanitta var stille og bedrøvet; hun forandrede sig fra den Tid, blev bleg, og sang ikke oftere. Vi vare Alle forundrede, jeg troede det var af Længsel efter Mateo; men min Kone kjendte hende bedre; hun paaftod, at der var Andet i Veien, og vi lagde noiere Mærke til Juanitta. Saa kom vi da efter, at der hver Aften hun gif for at kjøbe Mælk stod en Mandovre paa den anden Side af Gaden; han fulgte efter hende, vi saae ham tale med hende, vi saae Juanitta tilsmile ham, som hun havde tilsmilet sin Brudgom. Staffels Mateo! hun elskede ham ikke mere." Den Gamle taug nogle Dieblkke, hans Smerte overvaldede ham, han hoiiede Hovedet ned i Hænderne og hulkede lydeligt. Den gamle Fader stod midt paa Gulvet og søgte for-gjæves at betvinge sin Smerte; Sønnen lænede sig til Dørstolpen og stirrede taus og opmærksom paa Søsterens Liig, som det lille Lys kastede sit Skin over. „I Gaar kom Mateo tilbage," vedblev den Gamle strar efter — „uden at vi ahnede det. Juanitta var gaaet ud som sædvanligt paa den Tid, — hun vendte ikke tilbage. Nede i Gadedøren hørte vi et Skrig, og styrtede ud, der laae hun da med et Knivstik i Brystet, hendes Elsker var forsvunden, det var ham vi troede at gjenkjende i Dig." „Og hvem mene I da, der dræbte hende?" spurgte jeg. „Mateo," hvistede den Gamle. „Han maatte gjøre det!" bemærkede Sønnen huult.

John Djævel.

Den første Rejse jeg gjorde paa Vestindien var med Barkskibet „Grand“ fra Kjøbenhavn. Vi ladede i Jamaica og skulde gaae hjem med raa Sukker og Rom. Paa Hjemreisen fik vi en Passageer ombord, som efter mange Mars Ophold derovre havde faaet isinde at besøge sit Fødeland igjen, jeg troer mere af Lyst for at vise, hvad for en Karl han var bleven til derne, end af nogenjomhelst anden Interesse. — Nok er det, Manden havde sine Grunde til at reise hjem, og hvad nu end hans Hensigt var, saa gefaldt det os ikke synderligt; thi der er altid mange Omstændigheder forbundne med at have disse Passagerer ombord; saa fordre de Opvarming, saa blive de søsyge, sinke os ved vort Arbejde, gjøre tusinde Spørgsmaale, det ene mere enfoldig end det andet, og endelig lære de Menneſter en Mængde Nykker og Manerer derovre, saa at de betragte en Somand med en Medladenhed og med en saa fornem Mine, som om de gjorde et reent, spulet Dæk en stor Ære ved at gaae hen over det. Dermed har jeg da igrunden skildret vor Passageer, denne Jenkins; thi han var et af de modbydeligste Menneſter jeg har kjendt, og hvis nogenſinde det jeg har strevet i denne Nat skulde komme ham for Die, vil han formodentlig gjøre ærligt Gjengjæld og tænke det samme om mig, at sige, hvis Hans Naade endnu mindes saa ringe en Person. Det var ikke alene Mandens fornemme Medladenhed, som jeg var vred over, — han havde jo sine Grunde dertil, saalange det forholder sig saaledes i denne Verden, at den Rige er Alt, og den fattige Intet, og Jenkins var en af de rigeste Plantører paa Jamaica — ikke heller den overmaade bydende Tone, hvori han tiltalte os; thi naar han begyndte at commandere, gav jeg mig til at fløite, sat Hænderne i Lommen og lod Tyren befale med Grovhed, indtil han lærte at bede i Høflighed.

Hvad der meest ærgrede mig var at see det stræffelige Tyranni, hvormed han behandlede sin Djener, en Negerslave, han havde taget med sig

ombord. Dette Menneſte hed John, og var den ſmukkeſte Karlſman kunde tænke ſig, det vil da ſige af en Neger at være. Ualmindelig ſtærk var han ogſaa, det ſaae jeg Bevifer paa en Aften eſterat Bagten var ſat op, og det kom paa Tale om Eligt, for han tog ſat paa den ene Klo af vort Nodanker og loſiede det op i ſine Arme, og man veed da nok hvad et Nodanker vil ſige paa et Barkſtib. Johns Anſigt havde altid et ſorgmodigt og melancholiſt Udtryk, man kunde blive bedrøvet ved at ſee længe paa ham. Han ſtod hele Timer ved Rålingen og ſtirrede paa Skummet, ſom spillede om vor Boug, og i diſſe Diebliffe var det meeſt intereſſant at give Algt paa ham; thi undertiden forandredeſ da hans hele Væſen ſig ved de Tanker, ſom imidlertid gjennemkrydſede ham. Hans hoiede Ryg havede ſig, det Udmyge i hans Væſen forſvandt, hans hele Figur blev mere værdig, hans Blik ſtolt og kongeligt, men det varede kun et Dieblif og Alt var forſvundet. Ligeoverfor Jenkins var den ſtakkels Djævel, eller for Korthedens Skyld Djævel John, ſom vi kaldte ham indbyrdes, Udmygheden ſelv, han ſyntes at læſe Planterens Dufter ud af dennes Dine, endnu inden han fik dem udtalte. Han taalte hans Krænkelfer, hans Slag, og diſſe vankede endda ikke ſaa ſjeldent, uden at forandre en Mine. Kun en eneſte Gang blev jeg Vidne til en Scene af en hoiſt forſkjellig Natur imellem dem. John fik Befaling at bringe Jenkins en Flaſke Guava-Rom, han tog feil og bragte Edike iſtedet. — Jenkins blev rafende og ſlog John Flaſken i Hovedet ſaa voldsomt, at Blodet løb ham ned over Diet. Negeren ſprang tilbage ved dette voldsomme Slag, ſom ingen anden Pande end netop en Neger vilde have kunnet udholde; men ſtrar eſter havede han ſig til ſin fulde Hvide, hans Dine lignede ſom et Pantferdyrs, han ſprang hen til Jenkins, greb ham i Bryſtet og havede ham op fra Gulvet. Jeg, ſom handeſſesviis havde været Vidne til Alt, og anede at John vilde gjøre en Ulykke paa den elendige Planter, hvilket han rigtignok længe havde forſjent, ſprang til, men endnu førend jeg kom paa Siden havde Scenen forandret ſig. Djævel John ſlap ſin Herre, hans Skikkelfe ſank ſammen i dens gamle Udmyge Former, han hoiede ſig ned til Gulvet og ſatte Jenkins Fod paa ſin Nakke, til Tegn paa ſin Udmyghed og Anger. Jenkins begyndte nu at prygle ham paa det gruſomſte, ſaameget mere ſom hans Stolthed var blevet krænket ved at en Fremmed havde være Vidne til det ſkeete.

En Aften ſldig ſtod John Djævel paa ſit ſædvanlige Sted ved Bullerten og ſtirrede ud i Seen; Jenkins var gaaet til Ro og ſamlende Kræfter til at begynde den gamle Hiſtorie igjen næſte Dag. Denne Aften var John uſædvanlig rovt, Maanen ſinnede og jeg troede at bemærke

Taarer i hans store mørke Dine. Jeg havde Vagt paa den Tid og fattede mig ned paa Kanonen ved Johns Side, for at sludre lidt med ham, og for at faae at vide, hvad det egentlig var der synes at tynde paa hans Sindelag. „Naa, John Djævel! hvad staaer Du der og seer paa? Brænger Du Mund af Maanen fordi den viser Dig dit smukke Ansigt?“ spurgte jeg i en spøgefuld Tone. — „Ak nei!“ svarede Negeren, „John tænker paa, at der er en lang Vei herfra og til hans Hjem, faaer det maaskee aldrig at see,“ tilspøiede han sukkende. — „Fanden med det Hjem!“ gjensvarede jeg for at trøste ham, „derved har Du da ikke tabt synderligt, siden Du neppe havde det stort bedre der end her.“ — „Ak ja! jeg har havt det bedre hjemme“, svarede han sørgmodigt, „John har ikke altid været Slave.“ — „Og hvad var Du da førend Du blev Slave, lille John.“ — „Kongesøn!“ svarede Negeren med et Blik og en Mine, som betvang min Lyft til at see, og med en Værdighed, som næsten syntes at gjøre det Utrolige Mueligt. — „Konge!“ gjentog jeg overrasket. — „Du ikke see min Broder!“ sagde Negeren idet han greb min Haand, „Du heller ikke tale de Andre, at de see. John vil fortælle Dig det Altsammen og ikke lyve.“ „Hv kum John;“ svarede jeg, „derpaa kommer det ikke an, naar bare Din Historie er god, maa Du gjerne spinde mig en Ende!“ — „John lyver aldrig, John har været Konge og min Fader været Konge før mig i Tonambuko, paa Elephantkysten, som de Hvide besøge.“ — „Naa, og hvordan gif det da til Altsammen, lad mig nu høre lille John, saa skal Du faae den første Kop Kaffe Swarten giver os i Morgen.“ Der var Noget i Negerens Stemning denne Aften, som gjorde ham mere meddelende end sædvanlig, uden flere Overtalelser fortalte han mig sin Historie omtrent saaledes: „Det var et stort Folk Tonambukos, og mægtigt over sine Fjender, og der var Fred mellem alle Stammer, og vise Mænd kom til os og forsøgte Raad, men Johns Fader bar Raadet paa sin Tunge og Breden paa sit Sværd, for ham sang Dvin-derne deres Sange. Da var John ung og drog paa Jagt, og han var foran inde i Sivene paa Kysten, naar de opsogte Tigeren eller mærkede Løvens Spor, thi hvis han var blevet tilbage vilde han aldrig have baaret dette Mærke.“ Med disse Ord rev John sit Linned tilside og viste mig et dybt og strækkeligt Ar, der gif fra Skulderen og ned over det venstre Bryst. Under det sammenstrumpne Skind saae man tydeligt at alt Kjødet var revet bort lige ind til Venet. „Dette Mærke er Tigerens,“ vedblev den Sorte med dyb Alvor, „det er fra den Tid vi jagede blandt Sivene paa Kysten.“ — „Og hvor blev Dyret, som meente Dig det saa godt?“ „John har Tigeren hjem paa sin Kyg, dens Skind hænger i vor Hytte. Da var der Ingen som pidstede John, de sang og dansede for ham og lagde

Blomster udenfor hans Dør. Ak! ja det var en god Tid, men det er længe siden. Og Folkene sad paa Raad, da Johns Fader blev gammel, men de Eldeste og Krigerne sagde, at John skulde være deres Konge. De bære den gamle Hovding ned til Floden, tilstoppede hans Dren og Mund, som Skik er i Tonambuko, og John tog hans Kølle og Sværd og satte sig øverst blandt Raadet." „Dg de gjorde Dig virkelig til Konge, Din stakkels Djævel!" udbød jeg forbauset. „John blev Konge", gjentog Negeren med Værdighed, „og fjernt fra sendte Stammerne deres Skind og Malajetti (Paradiisfrugt) til Tegn paa at de vilde være Johns Venner. Da gik Jagten over Stepperne, og nede i Sivene skjævede Ligeren og trøb sammen for Lyden af min Muslingskal og Folket sagde at John var en god Konge, og de gavede mig en Dvinde, den skønneste af Stammen, men den store Mand gav John en lille Søn." Efter disse Ord taug han nogle Dieblikke, to store Laarer trillede ned over hans Kinder, men han fattede sig strax efter og vedblev: „Ak min lille Søn, hvem vil fortælle ham om hans Fader, hvem vil lære ham at blive en Mand. John seer ham aldrig mere. En Dag kom de Hvide med deres store Skib til Kysten, for at handle med os. Vi solgte dem Skind og Elphenbeen og dansede om Natten og glædede os over de Fremmede; thi de syntes at være gode. Masuf hed deres Anfører, han gav os Perler og Vaaben, men John fik et Speil og en Klædning af deres Tøi. Om Aftenen da de vilde forlade os igjen dansede og sang vi for dem og viste dem vore Lege. Masuf bød os Rom og stærke Drikke, og John drak som de Dvorige. Han sov og drømte, og da han vaagnede var han en Fange og bunden, og indespærret paa de Hvides Skib og Masuf seilede bort med ham, langt bort, Nætter og Dage over den store Sø, og pryglede John, som aldrig havde gjort ham noget Ondt. — Nu er stakkels John bleven Slave og har havt mange Herrer siden; En kjøbte ham og En solgte ham igjen, og derfor staaer jeg og stirrer ned i Søen; naar Natten kommer lister John sig herop, tænker paa sine Brødre, sin Dvinde og sin lille Søn, som langes efter ham, men aldrig mere faaer ham at see."

Saaledes endte John Djævel sin Historie.

V.

Pagitta.

Barcellona er en af de stæfeste Lossepladse jeg har været paa. Først er Indklareringen af ethvert fremmed Skib forbundet med en Mængde ininteressante Omstændigheder, og dernæst faaer man undertiden ikke engang Lov til at komme ind i den egentlige Havn, men maa finde sig i at blive liggende i et Basin, hvor Fartøjerne endog i Havblik staae færdige for at støde deres Agterfortøining istsykker, hvilket var Tilfældet med en Engelskmand, som endog havde ført sin Kjetting ind paa Mullen. Grunden dertil er, at Havet, naar det udenfor er uroligt, sætter svære Dyringer ind i det aabne Basin, der undertiden gjøre Skibene langt større Skade end selve Stormen. Forresten er der heller ikke stort at sige om Byen, den indeholder kun faa Mærkeligheder og med Undtagelse af den lange træbeplantede Promenade langs med det store Operahuus, finder man næsten ingen reelle Gader i den hele By. Mandfolkene i Barcellona bære sædvanlig en lang krum Dolk i Bæltet, og det skumle Udtryk i deres solbrændte Ansigter viser tydelig, hvor ligegyldigt det vilde være dem, at have et Menneskeliv meer eller mindre paa Samvittigheden, især saalange det ikke koster mere end det Halve af en Dublon (omtrent (sejv Abb.) at faae fuldstandig Afslad for hvilket som helst Mord. Fruentimmerne ere meget gratiøse og smagfuldt klædte, hver Dag naar Veiret tillader det, kan man see dem i hele Skarer spadserer op forbi Markedsplassen hen til den lille Dyrehave, som ligger inde i selve Byen. Alle Slags Sydfrugter ere her yderst billige, vi kjøbte de største Vindruerklaser for en à to danske Skilling og behøvede aldrig at gaae et Skridt efter dem, da Koner og Piger hele Dagen igjennem løb langs med Skibene med store Kurve fulde. Endssjøndt der nu kom mange af disse ombord til os medens vi laae der, kjøbte vi dog næsten altid af En og Samme. Det var en ung Pige, om-

trent atten eller thye Aar gammel, hendes Ansigt var smukt, men blegt, og i hendes mørke Dine laae et sørgmodigt Udtryk, der efter vor Mening gjorde hende meget interessant. Som sagt, vi kjøbte bestandig af hende og til Gjengæld udsøgte hun altid de største og bedste Druer til os.

En Dag stod jeg længe og saae efter den lille Pagitta, saaledes heed hun; da jeg intetsteds kunde faae Die paa hende, vinkede jeg ad en af de andre Frugt piger for at kjøbe nogle Viindruer. Just som vi stode og handlede sammen, fik jeg Die paa Pagitta, jeg raabte paa hende, og betydede den Anden, at hun nu gjerne kunde gaae sin Vej, hvorover hun blev yderst forbitret. Da Pagitta vilde gaae ombord over Landstillingen, begyndte den, jeg havde jaget i Land, at skjælde og udstøde Trudsel imod hende; men Pagitta svarede i Begyndelsen meget koldblodig derpaa. Deres Ordverel blev imidlertid stedse heftigere, og tilsidst gjorde den Fremmede en Bevægelse med begge Hænder omkring Halsen, lo haanligt og pegede op mod en lille Bakke i Nærheden, hvorpaa der var opreist en Galge.

Da Pagitta saae dette Tegn, synes hun pludselig at blive et andet Menneske, hendes Dine gnistrede, Hænderne knugede sig krampagtigt sammen og førend det var mig og mine Kammerater, som Striden havde sammenkaldt, muligt at forhindre det, havde Pagitta grebet den Anden i Brystet, og røbet hende fra Multen ned i Vandet, hvorpaa hun udstødte et Frydeskrig, som endte med en ildeldende næsten vanvittig Latter. Vi fatte naturligviis strax vor Vaad agterud fot at ile den Ulykkelige til Hjælp, men da der just den Dag gik en usædvanlig hoi Kulling, var Pigen gaaet ind under Kimmingen af Skibet, og vi fik hende ikke fisset op, førend hun var død, Pagitta blev imidlertid strax omringet af en Mængde Mennesker, og deriblandt var der naturligviis ogsaa et Par Politibetjente, som, efterat have opstrevet Navnet paa vort Skib, og sørget for den Drukne, toge Pagitta med og mere bare end førte hende op i Byen, fulgt af den hele Skare.

Dagen efter blev vort Skibs Mandskab kaldt op for Retten, hvor ogsaa vor Consul maatte møde. Vi afgave Forklaring over Alt hvad vi havde seet, og det stod endda ikke saalænge paa; men det bedste ved den hele Sag var, at jeg ved samme Leilighed blev bekendt med Pagittas sørgelige Historie og fik Grunden at vide, hvorfor den stille, og som det synes saa godmodige Pige havde begaaet dette Mord.

Det er nu omtrent paa fjerde Aar siden, at Barcellona sidst blev hjemsogt af den ulykkelige Borgerkrig, der nu allerede saa længe har hærget Spanien. Kampen havde naturligviis ved denne, som ved enhver an-

den Leilighed funden Sted mellem Don Pedros og det nærværende Dynasties Tilhængere.

Paa samme Tid havde Pagitta sig en Kæreste ved Navn Talez, der tjente under en af de Insurgentehobe, som havde deres Samlingsplads i Omegnen. Hendes Fader, Gonzales, var Baadsfører og holdt med Dronningens Parti: han fattedes aldrig paa Samlingspladsen med den velbekjendte lange Bøsse over Skulderen, saasnart Stormklokken kaldte til Baaben, hvilket paa den Tid skete temmelig hyppigt. En tidlig Morgen foresaldt der atter en heftig Kamp i Gaderne mellem Dronningens Parti og en Bande, der om Natten havde forsøgt paa at overumple Castelllet, der ligger for Enden af den store Promenade ved Jorden af Fæstningen Montju. Insurgenternes Plan mislykkedes. De bleve trængte tilbage og flygtede ind i Smaagaderne, hvor Kampen fortsattes. Gonzales var naturligvis med i Kampen, hans Kone stod i Gadedøren og ventede med angstelig Utaalmodighed paa hans Tilbagekomst, eftersom Geværilden for lidt siden var ophørt. Pludselig hører hun en Larm i Nærheden, et Menneſte kommer styrrende ned af Gaden og trænger sig ind igjennem Døren, hvor hun og Pagitta staae. Det var endnu i det tidlige Morgengry og Pagitta gjentfendte derfor ikke dette af Støv og Kruttdamp svarede Ansigt; men saasnart han begyndte at tale, kastede hun sig til hans Byst; det var hendes Elſter Talez. Han bad Moder og Datter hurtig om at skjule sig, og fortalte, at han i Kampen var adskilt fra sine Kammerater og taget tilfange; de Kongeligssindebe vilde have hængt ham op paa en Lygtepæl, og han troede sig redningsløs fortabt, da Dødsangsten pludselig indgav ham Mod til endnu engang at gjøre et Forsøg paa Frelse. I det den ene af Borgere vil fastgjøre Strikken paa Lygtepælen, river han Geværet fra den Anden, slaaer ham til Jorden med Kolben, og tog derpaa Flugten ned gennem en Sidegade, hvorfra han igjen kom til deres Huus. Medens Talez fortalte dette, hørtes Stemmer udenfor og Pagitta bragte hurtig sin Elſter ned i en Kjalder, hvor han skjulte sig.

Da hun kom tilbage, fandt hun to Borgere, der imidlertid ikke var kommen for at søge efter den undvegne Talez, men derimod for at berette Moderen at Gonzales var haardt saaret og laae paa Hospitalet. Konen forlod Huset med de to Mænd og Pagitta blev alene tilbage med sin lille Broder, en Dreng paa ti Aar. — Talez steg op af sit Skjul, satte sig paa Kjalderklemmen og gav sig i Samtale med Pagitta; den lille Dreng gik og legede i Stuen. Det blev lyst paa Gaden, Morgensolen skinnede ind gennem de smaae grønne Ruder. „See, Pagitta!“ raabte pludselig Drengen idet han kom slæbende med et Gevær, „hvorfors er Fader gaact

ud at faaes uden at tage sin Bøsse med." Uden at give Agt paa Drengen svarede Pagitta: „Sæt Bøssen hen i Krogen, Dmes, den tilhører ikke vor Fader." „Ah jo vist, Søster! kjender Du ikke vort gamle Gevær, see kun, Du har jo selv syet Remmen dertil. Pagitta kastede blot et Blik paa Geværet og blev liigbleg, hun vidste at Talez havde bragt denne Bøsse med sig da han kom; det næste Blik faldt spørgende paa hendes Elsker, der bleg som hun nikkede med Hovedet uden at sige noget. „Det var da ham Du slog til Jorden," hvistede hun endelig. „Det var ham, som vilde hänge mig," svarede Talez med skjælvende Læber, „man værger sig som man kan og jeg kjendte ham ikke i Mørket." Drengen havde verelovlis betragtet dem Begge medens disse Ord bleve sagde, han synes at have forstaaet Alt og udbrod med et lynende Blik paa Soldaten: „Men naar jeg nu bliver stor, Talez, saa dræber jeg Dig ligesom Du har dræbt min Fader." Pagitta søgte at bringe Drengen til Rausked idet hun fortalte at hun tog feil, og Barnet lod endelig til at have forglemt Alt og gav sig til at lege som før, men Pagitta skjulte omhyggeligt Bøssen nede i Kjalderen. Moderen vendte endelig tilbage med den Bæstebed, at Gonzales allerede var død og Talez forblev i Huset til om Aftenen, fordi han haabede at slippe ud af Byen naar Mørket faldt paa. Man kan nok tænke sig, hvorledes den Ulykkelige befandt sig i disse Timer, han saae den dybeste Sorg hos Familien, der i Gonzales mistede deres eneste Forsørger, og dertil kom Bevidstheden om at det var ham, som havde forarsaget denne Ulykke. Hvad der imidlertid trostede ham, var, at Enken ikke synes at ane det ringeste om hans Andeel i det Skeete. Pagitta taug og Barnet synes at have forglemt Alt.

Dagen svandt paa denne Maade langsomt bort. Talez stod i Stuen hos de to Fruentimmer uden at tale til Noget af dem. Da det blev Aften beredte han sig til at tage bort. Pagitta gik ud i Kjøkkenet og pakkede en lille Kurv fuld af Levningsmidler til den Ulykkelige. Da hun kom tilbage var Moderen gaaet ud og havde taget Dmez, den lille Dreng med sig. Pagitta og Soldaten ventede hende med Utaalsmodighed, thi det gunstige Dieblik til Flugt synes at være forhaanden; senere maatte de befrygte, at Porten vilde vorde lukket eller i det mindste streng bevogtet. Den gamle Kone kom imidlertid ikke, og Flygtningen stod just paa Nippet til at forlade Huset, da Døren pludselig blev revet op og Moderen traadte ind fulgt af fire haandfaste Karle. „Der har I ham, den Nedrige," raabte hun med en Stemme, som skjælvde af Raseri; „grib ham og gjør med ham hvad I ville, og husk han har dræbt min Mand." De fire Mænd greb Talez, der lod sig binde og føre bort uden

ringeste Modstand. Idet han gif strakte han Hænderne ud mod den Stol hvorpaa Pagitta nylig havde siddet, men den ulykkelige Bige bemærkede det ikke; da hun saae de fire Mænd træde ind tilligemed Moderen fattede hun Alt, hun udstødte et skjærende Skrig og sank besvimet om paa Gulvet.

Der blev gjort kort Proces med den ulykkelige Talez, otte Dage efter hængte de ham op i den store Galge, som stod ved den lille Dyrehauge, og Pagitta maatte, fordi hun blev beskyldt for at have skjult Forbryderen, overvære Executionen staaende med et Crucifix i Hænden ved Galgens Fod, og derfor var det den stakkels Pagitta blev saa vred, da hendes Medbeilerinde gjorde Gentydning paa hendes Eifers Ekshæne.

Hvad der senere blev af Pagitta, har jeg ikke erfaret.

Betlerens Klage.

At! er der da Ingen, som vil sig forbarme
Over min Kummer, uendlige Nød?
Har Ingen Medlidenshed med mig Arme?
Esfænker mig Ingen en Skilling til Brød?

— Paa Templets Trappe fra aarle Morgen
Jeg sad i Regn og i kjølige Vind,
Men Ingen lindred' min Kummer og Sorgen,
Forgjæves rullede min Laare ad Kind!

Forbt mig vandred saamangen en Herre,
Dg støttede til mig med ynksomt Blik,
Men af, han ynkedes kun desværre,
Dg uden at lindre min Nød han gik!

Den sorgfulde Laare brænder paa Kinden,
Dg Savnet og Kummeren er mig jo Alt,
Forsrofsen foruden, og sulten forinden,
Jeg sidder forladt i den usleste Pjalt!

Forlængst har Liden skaldet min Jæse,
Dg Manddomskraften forsvunden er,
Jeg kan ei bære mig selv, kun disse
Kræfter nu trøstigen Ddingen bær'.

— At, er der da Ingen, som vil sig forbarme
Over den Gamles Kummer og Nød? —
Nei, Ingen hører min Bøn, — jeg Arme!
D! Gud! skal Hunger da blive min Død?

Nu Aftensolen er sjunken til Hoile,
 Dg Mørket meer og meer bryder frem,
 Dg jeg maa fra Tempeltrappen bortile
 Saa hungrig jeg er til mit usle Hjem.

Dog see! — der kommer en Betler derhenne,
 Vel fattig han er — men paa Hjerte vist riig, —
 Han Hunger og Armod tilfulde mon kjende, —
 O! Gud! maastee hjælper hiin Fattige mig! —

Fr. Wilhelm Karup.

Til Aftensolen.

Du synker i rødrende Ether
 Bag vaargronne Aften-Lund,
 Af Bæmød smiler Dit Afsyn,
 Mens Blomsten synker i Blund.

Dg i Dit vemodige Afsyn,
 Du evige Lysets Bælb,
 Igjennem forgrædte Die
 Sig speiler min sorgende Sjæl.

Men Sol! Din Bæmød er stækket,
 Du hviler i Nattens Blund,
 Ungdommelig fro Du smiler
 So atter i Morgenens Stund.

Men Hoile min Sjæl ei finder,
 Net aldrig mit Hjerte har Ro,
 Dg aldrig som Morgensolen
 Jeg smiler ungdommelig fro.

— Hav Tak, for Din sidste Straale,
 Som kysker min blege Kind, —
 Snart stander jeg ene tilbage
 I Nattens kjølige Vind.

Da er der Ingen, som kysker
 Min Kind paa min eensomme Gang,
 Og Ingen mig smiler vemodig,
 Som Du — og hører min Sang.

Farevel, Farevel, nu Du synker
 Vemodig bag vaargrønne Lund —
 O! gid jeg som Du kunde synke
 Fra Livet i Gravnattens Blund! —

Fr. Wilhelm Karup.

En Aften i Djurgården.

En Dellmansk Skizze.

(Musiken arrangeret og Recitativerne componerede af Hr. C. Brandt.)

Personerne.

Bellmann.	Mutter paa Tuppen, Værtshuusholderesse.
Ulla Winblad.	Christian Wingmark, Floitespiller.
Molberg, Corporal.	Virtuoser og Gjæster af begge Kjøen.
Mowiz, Constabel.	

(Handlingen foregaaer i Djurgården ved Stockholm 1780.)

(Scenen forestiller et Skovparti i Djurgården ved Stockholm, med Udstigt over Soen; tilvenstre et Værtshuus, tilhøire sees Begyndelsen af en Keglebane, hvorved Molberg, Mowiz og Wingmark ere beskæftigede med at spille Kegler; den Sidste fører Regnskabet. Paa samme Side et Bord med Flaster og Glas.)

Første Scene.

Mowiz, Molberg og Wingmark.

Mel. Fredmanns Epistel Nr. 42. (Ehombrevise.)

Mowiz.

Der er Molberg — pas nu paa!

Wingmark.

Louren er til Dig at slaae

Slaae om Kongen Otte, eller

Slaae dem heller

Alle Ni.

Mowis.

Spytter han i Haanden blot
 Tager han den hele Pot, (Molberg slaaer.)
 Alt, men han er ei forstigtig!
 Derfor gif de
 Alle frie.

Wingmark.

Staffels Bro'er Molberg! gelinde! gelinde!
 Naar Du saadan slaaer i Blinde
 Slaaer Du nok forbi.

Molberg.

Engang Vos er ikke Vos,
 Skal vi vade hvem af os
 Første Gang kan faae dem Alle
 Til at falde.

Wingmark.

Ja lad gaae!
 Molberg.
 Gjælder det en Glaske fin,
 Ægte Kornbrandeviin.

Wingmark.

Nu, ja vel, som Du behager,
 Alt jeg smager
 Saften.

Molberg.

Saa? (Han slaaer.)

Mowis.

Slaae blot ei Reglereiserens Hase!
 Sikken grace! sikken grace!
 Det var Sny for saa.

Wingmark.

Pas nu paa, nu kommer jeg,
 Og gjer Ende paa den Leeg.

Mowis.

Ja Du har — jeg ei kan nægte —
 Just det ægte
 Regletraf.

Vogt Dit pene Halsvekryds!
 Slaae nu til! (Wingm. slaaer) Der er den — tys!

Den var struet — see de ruller
Med et Pulver
Alle væk!

Hurra for Wingmark!

Wingmark.

Seg takker.

Molberg og Mowiz,

See saadan

Hele Potten, hele Potten
Lag den gamle Gjak.

Recitativ.

Mowiz.

Hvad thkkes Jer om Spillet nu vi endte,
Snart kan vi dog vort muntre Selskab vente;
Snart kommer til Concerten hele Truppen —
Nu gaar jeg ind og henter „Mo'r paa Luppen“,
Hun skal os hjælpe. I Forening
Vi tilberede Alt. Det er min Mening.

Molberg.

Net saa! Du ei saa ilde
Belægger Dine Ord, min Lille!
Men Mowiz, skal Du være ærlig,
Dit Dre længes nok begjærlig
At høre dine nye Melodier
For første Gang, med rige Harmonier,
Saa deilige i Klarhed og i Høide,
Af Ulla Winblads Bryst og Christian Wingmarks Fløite.

(Mowiz nærmer sig Huset tilsvendte og banker paa.)

Mel. Fredmanns Epistel Nr. 67. (Nu saa kom, allens!)

Mowiz.

Moer paa Luppen, hør!
Luk nu op Din Dør!
Kom ud med samt Dit prægtige Humeur!
Moer paa Luppen, som
Er saa feed og from,
Saa skynd Dig dog og kom!
Phorus i al sin Herlighed
Venter kun Dig for at gaae ned;

Kom med Stol og Bord.

Kom med Flaſſeſo'er!

Vor egen kjære Mo'er!

Chor: Phœbus i al ſin æ.

Dine Venner ſtaaer

Her og vente paa

Dit Komme med en inderlig Attraa;

Denne Feſtens Dag

ſkal Din ſine Smag

Os gjøre til Behag.

Snart kan vi vente vore Folk,

Dg Du er idag vor Glædes Tolk; —

Nu ſaa kom da ned

Mutter tyk og ſeef!

Kom ned og gjør Beſeef!

Chor: Snart kan vi æ.

Anden Scene.

(Døren aabnes og Mutter paa Luppen viſer fig.)

Mutter paa Luppen, og de Tre fra forrige Scene.

Mutter paa Luppen.

Sikke' Skrig og Hyl!

Paa mit Land=Uſyl.

Saa hold dog Mund! hvis ei I vil ha'e Brag!

Fader Mowig, ſy!

Bring mig ei i Ny!

Bed Skraal i vilden Skye.

Mowig.

Jo det er netop det vi vil!

Her bliver Sang og Strengespil,

Dg med Sange nye,

Høit i vilden Skye,

Vi ſamle Stokholm By.

Chor: Jo det er netop æ.

Mowis.

Her ved Volgen blaae
 Skal Concerten staae,
 Og Fuglen henrykt lütte skal derpaa,
 Under Træets Blad
 Skal vi samle glad
 Den hele kjære Stab.

Gent nu — men skynd Dig bare lidt!
 Sprutbakkelser og Aquavit!

Kom med Stol og Bord!

Kom med Glaske'er!

Vor egen, kjære Mo'er!

Chor af de Tre: Gent nu, men skynd Dig ic.

(Mowis og Mutter paa Tuppen gaae ind i Huset.)

R e c i t a t i v.

Molberg.

Nei see til Mowis! see hvor snu

Han listet' ind i Huset, Du!

Blot Mutter vil sit Dre lutte

For Skjelmens elstovsfulde Sukke;

Han sikkert hende daarer med sin Snak.

Din Staal, min Bro'er!

Wingmark.

Seg siger mange Tak!

(De klinker.)

Men tys! jeg horer Nogen synge!

Der har vi alt vor glade Klynge.

Molberg.

Ja see! der komme de med Sang

Og Spil henover grønne Bang,

Nu skjuler Skoven dem — der er' de atter,

Hør Bergstrøms Brel! hør Ullas Latter!

(Man horer Choret bag Scenen synge Melodien til Fredmanns Sange Nr. 21. Mutter paa Tuppen og Mowis ere imidlertid komme ud, og have sat Stole, Borde, Glas og Glaster tilrette.)

Molberg (til Mutter paa Tuppen).

See der! der har vi dem!

Mutter paa Tuppen.

Ja Alt er færdigt

Lil Gæsterne at banke sømmeligt og værdigt.

Tredie Scene.

Ulla Winblad, Bergstrøm og flere af de bellmanste Figurer.
Personerne fra foregaaende Scene. Senere Bellman.

De Ankomne i Procession.

Mel. Fredmanns Sænger. (Så lunke.)

Her komme vi med fuld Musik,

Der toner gennem Skoven klart,

For Gladens korte Dieblif

At standse i sin Fart.

Vi flygted' ud fra Byens Buur

At feire Lundens Sommerfest,

Men Sangen gaaer som den kan bedst

Her i den frie Natur.

:: Dg Hjertet vugger sig saa let

Paa Tonens bløde Rosen-Net,

Over Søe, over Bang

Skal vor lystige Sang

Gjenlyde med Atterklang. ::

(Selskabet tager Plads i forskjellige Grupper, man hilser paa hinanden,
navnlig complimenteres Ulla af Personerne fra foregaaende Scene.)

Recitativ.

Molberg.

Velkommen hid med Stoi og med Spektakkel!

Velkommen hid i Skovens Tabernakkel!

Velkommen Du, Præstinden her i Lund,

Vor Ulla! Gladens Fæe, med Smil paa Munden!

Velkommen hver en No, de Tøse med de Smalle!

Velkommen Alle!

Mowiz.

Først tager hver sit Glas og drikker med sin Broder,

Saa tager hver sin Plads — saa ta'er man sine Noder;

Programmet lyder saa, først kommer der et Nummer,

For tre à fire Horn med Gfierspil af Trommer;

Saa synge vi en Sang, og saa man faaer i Halen

Min nye Composition — det er Finalen.

Ulla.

Hvad Mowiz, Du har atter Lyren grebet!

Hvad har begejstret Dig! hvad har Du skrevet?

En lille Sang —

Rowig.

Ulla.

Nei, det var smukt!

Saa lad Os høre nu Din Loneslugt! —

Nu griber Hornet! lad Musikfens Vinge

Til vores Sind sin milde Nælde bringe!

(Tre af Selskabet udføre et Nummer for Baldborn.)

Ulla.

Tak mine Venner! tak! I blæste excellent,

Med stig Musik var selv Olympen tjent.

(Et Sangkor udfører derpaa efterfølgende Sang, under hvis Afspjælgelse
Bellman kommer ind med en Ven, de sætte sig affedes ved et
Bord og høre til.)

My Melodie of Windig.

Naar Solens Bogn er paa Retour,

Dg Hesten er forbi,

Vi flye ud fra Vold og Maur

Til Drosslens Melodie;

Den synger om hvad Smukt den seer,

Alt paa sin høie Vei;

Af Vinteren paa Landet gi'er

Den Os et Contrafey.

Paa Marken heres Hundeglam

Dg Jægerhorn og Knald,

Dg Skovens hvide Hanekam

Den glimrer som Krystal; —

I Maanestien en Ungersvend,

Paa Seens blanke Speil,

Han iler til sin Pige hen; —

Dg Langsel er hans Seil.

I Bondebøven er Must

Af Bløite og Klar'net,

Man nyder hyert et Dieblit,

Dg Dandsen gaær saa let,

Saa nipper man i Nag og Kæ

Til Druesaften sin, —

Skal Kjærlighedens Roser groe

De vandes maae i Viin.

Recitativ.

Nowik (saaer med sin Stemmehammer).

Av! av! I betonerte lidt, det slog sig paa mit Dre, —
Men nu, Godtsfolk! nu skal I Ulla høre!

(Nowik giver Ulla og Nogle af Musikanterne Noddeblade, de løbe dem flygtigt igjennem.)

Ulla.

Mel. Fredmanns Epistel Nr. 62.

Nede paa Klubben i Skomagerstræde
Stod der et kosteligt Bal, kan I troe,
Alting var Festsfighed, Alting var Glæde,
Ingen bar Støvler, men Alle bar Sko,
Dandsen gif
Magnifique!
Herrerne kured' til Damerne snildi,
Snoede sig,
Kroede sig,
Yderst gentilt!
Gamle Madamer og Smaapiger sang
Alt som de dandsed' til Valdhornets Klang;
Herrerne nette
Sloge Entrechot,
Andre adrette
Gjorde Tumle-pas,
Alle med Grace og Galanteri;
Glasfene skummed'
Med den røde Viin.
Bassfene brummed'
Dg en Violin
Stemte gemyslig — og Kloffen — den slog Li.

Men bedst der dandses begynde de føle,
Grove Matroser at stjændes og Flaes,
„Kjender Du Skomager Nasmussens Hæle?“
Brøler en Sømand med Brændeviinsbaas —
Hør nu blot,
Tænk hvor raat!
Saadan han støier og træder, min Tro,
Løstet og klodset paa Styrmandens Sko.

Striden den breder sig snart overalt,
 Pigerne hvined' — og jeg streg Gevalt!
 Lysene sluktes
 I et Dieblif,
 Skodderne lukkes
 Efter vante Skif,
 Ellers fik Klubben af Schofelhed Skin —
 Benner og Hjende
 Paa hinanden sat,
 Slaae nu i Blinde
 Paa hinanden glat;
 Lysen gik ud og Politiet kom ind.

Saadanne endte den lystige Scene,
 Striden var blodig, med Hug og med Stik,
 Net som ved Troja — men hvem var Helene?
 Det var Sophie paa Norrstrøms Fabrik.
 Mage til
 Bigellil
 Hindes vel neppe — I veed hun er net,
 Lystig
 Og dristig,
 Men gruelig coquet.
 Lysene tændes
 Og Hornet paa ny
 Klinger i Salen
 Og gjaelder i Sky.
 Loner og Latter,
 For man ret det troer,
 Blande sig atter
 Til et Gladens Chor;
 Bacchus og Venus er' atter paa Spil;
 Glasseene flummed'
 Med den røde Viin.
 Vasene brummed'
 Med en Violin.
 Taus sidder Fredmann og lytter dertil.

Recitativ.

Alle.

Bravo! bravo! Charmant! Charmant!
Livsfalige Ulla tak for din Sang!!

Bellmann,

(Der har siddet opmærksom, reiser sig og gaaer frem midt paa Scenen. Selskabet samler sig lyttende om ham.)

Høie Apollo! som naadig mig lærte
Kunsten at tolke for Folket i Sang;
Alt hvad der letter og glæder et Hjerte,
Laud paa min Lyra! giv Strengene Klang! —
Djurgårdens smukke og lovrige Sange,
Folket, som muntert sig samler i Dueld,
Mälarens Belger og Fuglenes Sange
Rorer mit Hjerte og griber min Sjæl.

(Han tager sin Guitar og improviserer til Accompanement derpaa.)

Mel. Fredmanns Epistel Nr. 77.

Skoven sig loalig i Tusmørket hyller,
Dampen stiger blaalig af Engenes Bund,
Maanen forsvolver hvad Solen forgylder,
Aftenvinden vifter i kjolige Lund.
Belgerne komme og Belgerne gaae,
Sivet maa neie sig frem og tilbage.
Sommerens Dage i Norden er' faa,
Alf! og de spinde saa sage!

Dog ei jeg bytter de hjemlige Bange
Alt for den rigeste Sydens Natur,
Vare end Dagene dobbelt saa lange,
Himlen og Havet saa blaat som Azur;
Her er mit Hjeld og min Elv og min Sø,
Nætterne klare af Nordlyssets Gløden,
Her vil jeg leve og her vil jeg døe!
Her vil jeg mindes i Døden!

Recitativ.

Ulla (klapper i Hænderne).

Herligt, Bellman! En Salighed
 Bylder min Sjæl. Bliv ved! bliv ved!

Bellmann.

Met. Fredmanns Geistel Nr. 82.

Ulla! og alle Glutter!

Og Du min egen gamle Mutter!

Nyd Gladens saa Minutter,

Og grib dem kjæft i deres Flugt!

Her under Træeis Skygge,

Her skal vi bremme om vor Lykke,

Her skal vi hœ og bygge

Den hele Nat — her er saa smukt!

Held denne Part!

Og Held ont disse Lande!

Held vor Monark!

Lømmier da Kruus og Kande

For Landets elste Patriark!

Corno — — Chor: Hurra for vor Monark!!

(De 6 sidste Stropher repeteres af Choret.)

(Man klinker med hinanden. — Fanfare.)

Tæppet falder.

—h—e.

Episoder fra Spanien.

Det var en mørk og uheldvarslende Novemberaften at to eenlige Rejsende for endeel Aar siden taase og ængstelige rede igjennem den store Skov, der ligger henved fire Mile fra Madrid.

Regnen styrtede i Strømme henad Jorden, medens Stormen med mægtige Bingeslag rasede i de høie Trætoppe og af og til heftige Lyn- glimt ledsagede af voldsomme Tordenslag truede med at søndertuse og opbrænde de ældgamle Stammer.

De Rejsende, hvoraf den Ene i Alder omtrent kunde være en Søn af den Anden, der reed i Jodgang bag efter, havde gennemvaaede stiltiende tilbagelagt et godt Stykke Veie af Skoven uden at forstyrre hinanden i deres ængstelige Betragtninger. Endelig standsede den forreste Rytter sin Hest.

„Ecellence! vi have forfeilet Veien! Sancta Maria og Hellig Christoffer hjælpe os igjen paa den rette.“

„Det er sørgeligt, Esteban! høist sørgeligt, men Veien er ufendelig og de minutlange Lynglimt viser os kun Skoven som et Hav med Træer og Buske paa Overfladen. For Himmels og Jordts Skyld, hvor skal vi hen i denne skrækkelige Nat!“

„Jeg viner et svagt Lys i lang Fraastand, Deres Naade! men jeg tør ikke tilraade at følge det. Det kan ikke være andet end det berygtede Krosted „Skovrosen“; vi have fulgt den venstre Arm af Landeveien, istedetfor den høire. Tillad at vi derfor vende om igjen.“

„Jeg føler en skjærende Kulde i alle mine Lemmer,“ svarede Don Rodrigues, „det er mig ikke muligt at ride videre, vi maa søge Ly for nogle Timer til Uveiret har lagt sig.“

„Ehle Greve! jeg maatte være uwardig at kaldes Deres Naades Tjener, hvis jeg et Dieblisk kunde besjæles af Feighed og Modløshed, men

et Møde med Røvere er dog altid en betænkkelig Ting, og det tør vi berygte ved at tage ind i „Skovrosen!“

„Jeg er just ikke oplagt til at lee, men latterlig er Din Frygt alligevel. De Graltados have nu andet at gjøre end at fordele sig i Røverborder. Espartero har nok lært dem Nødvendigheden af at holde sig samlede. Desuden veed Ingen at jeg kommer denne Veie. Lad os stole lidt paa Lykken. Skynd Dig, Esteban! lad os naae Huset.“

Esteban steg af Hesten og førte den forsigtig over Steen og Træstubbe, medens Grev Rodrigues af Lerma, den rige Grand af Spanien utaalmelig fulgte efter paa sin sorte arabiske Hingst. Klokken slog netop Ni, da vore Reisende traadte ind i „Skovrosens“ Skjenkestue. En snorkende Muuldyrdriver og en skæglos Karl af et fordægtigt Udseende, vare næst den søvnige Vært de eneste i Værelset. Greven kastede et tilfredsstillende Blik til Esteban, hvori der dog laae et Slags Triumph over at de havde taget Lye istedetfor endnu at ride i fem eller sex Timer ferend de syge og drivvaade kunde naae Staden. Ikke desto mindre, skjøndt Esteban selv var glad over at have Tag over Hovedet i dette Guds Veir, syntes han dog at bemærke et flygtigt Diefast og en Blinken med Dinene af Værten til den paa den lange Bænk siddende Karl, der ikke forstod eller lod som han ikke forstod Betydningen, men med spansk Bondephlegma uforstyrret tog til Viinkruset og slukkede i lange Drag sin Løst. Det Kammer som blev anvist Greven, var langt fra ikke noget Pragteremplat af et Sovestue, men naar man sammenligner det med Spaniens i det Hele taget slette Gæstgiversteders endnu slettere Gæstefamre, saa kan man ikke negte, at dette dog horte til de taaleligste. Hvad der mindst erhvervede sig Estebans Bifald var, at det kun havde een Udgang, nemlig til Skjenkestuen, at Døren var høist skrøbelig, saa at man kunde see Lys og Merke igjennem Sprækkerne og at det eneste Vindue, som var anbragt i Enden af Værelset, var forsynet med Jernstænger. Alene disse Omstændigheder foraarsagede at den stolte Greve for første Gang tillod sin Tjener paa dennes indstændige Bøn at maatte sove paa et Knippe Straae i sin Herres Sovestue.

„For hvem er Du egentlig meest hange, Du Andalusier-Helt, for den sovende Muuldriver eller for Viindrifkeren?“

„For ingen af Disse, Deres Naade! men jeg gad gjerne svæge den tykke Værts hase Organ med et Glas Aquatofama.“

„Sy, Esteban, Du har skiftet Charakter!“

„Edle Herr Greve!“ hviskede Esteban og gjorde en halv Knaboining, „er jeg ikke i denne Nat som jeg pleier at være og til Deres Naades

Tilfredsøhed, saa tilgiv! da er det ene Abnelsen om Faren for Deres byrebare Liv, der bringer mig i denne angstelige Spænding."

Don Rodrigues klappede ham siltiende paa Skulderen, lod sig afføre sine vaade Klæder og lagde sig til Hvile i den simple Seng. Esteban var ogsaa søvrig, thi han havde ikke sovet den foregaaende Nat, men han tvang sig til at vaage; efterat han omhyggelig havde udpakket sin Herres tørre Klæder af dennes Vadsæk, og i en Krog, for ikke at blive seet fra Skjankestuen, kommet nyt Fængselsfrugt paa sine og Grevens Pistoler, pustede han Lyset ud, trak Straaet hen ved Fodenden af Grevens Seng og kunde saaledes iagttage næsten enhver Bevægelse i Skjankestuen. Det der i en ikke ringe Grad forhoiede hans Uengstlighed var at Viindriffieren, som Greven kaldte Karlen, havde trods det tftagende Uveir og den iskyllende Blæstregn forladt Stuen. Hvad skulde vel denne ude i et saadant Veir andet end mulig hidkalde en Bande af Tyve og Mordbrandere, som der desvære i denne ulykkelige Borgerkrig vrimlede af overalt i Spanien. Gjerne havde han vækket Greven af sin svægende Søvn for at unddrage ham Faren, men han turde ikke driste sig dertil, saa meget mindre som Alt forblev roligt og usorfyret. Den ene Time forløb efter den anden, og med Mellemrum, hvori alene Blæstregnen spillede Solo, vedblev Jordenveiret sine Trudsler om at odelægge Huus og Træstammer. Værtens monotone vraltende Gang op og ned i Skjankestuen, var det eneste den troe Tjener havde at henvende sin Opmærksomhed paa, og gav ham ogsaa Anledning til at rynke Næse og Pande i de zierligste Foldere, samt til frampagtig at rykke sig i de sorte syldige Lokker med den ene Haand af Harmen over ikke at turde slyde den formeentlige Skurk en Kugle gennem Hovedet med Pistolen han holdt i den Anden.

Omsider begyndte han dog selv at antage sin Frygt for ugrundet og hengav sig, med Ryggen lænet mod Væggen i halv opreist Stilling, til en let Sluumer; men en glødende Phantasi foregjøglede ham Mordere og Rovere. Hvert Dieblit foer han op, samlede efter Pistolerne, kiggede spionerende gennem Sprækkerne, og lagde — efter noie at have overbevist sig om at Alt var roligt — sit Dre tæt ned til Grevens Hovedpude, for ret tydeligt at overbevise sig om, at den elskede Herre aandede, og at selgelig det Hele var en gjøglende Drom. Skjøndt han satte sig til Ro med det Forsæt ikke igjen at angst sig med smertesulde Dromme, var han dog ikke Herre over den Retning, hans Tanker og oprørte Følelser havde taget, han drømte ligesom for omirentlig, at en stærkmandet Bande sprængte hid og omringede Huset, at de stoiende traadte ind i Skjankestuen og fordrede Viin og Mad, samt at Værtten med en helvedesfro Mine thssede

dem og viste mod Grevens Kammer. Hvor stor var Estebans Forstrækkelse, da han slog Vincene op og netop saae Barten og en talrig Mængde bevæbnede Guirillas med rovgjerrige Dine at stirre hen mod den skrøbelige Dør, netop saaledes som han i foregaaende Minut havde bremt.

Hurtig som Tanken sprang han op, vækkede Greven, fortalte ham hvidsende hvad der var forhaanden, og da de begge maatte indsee, at de ikke i ti Minutter kunde holde sig imod en saa overlegen Skare, vilde de dog sælge deres Liv saa dyrt som muligt. En kort Tid forløb nu i en uhyggelig Stillehed, i hvilken Guirillabanden sagte raadsløge om Noget imellem sig og som Don Rodrigues benyttede til skyndsomst at paaklæde sig. Et smerteligt Suk over maaske aldrig mere at gjensee sit eneste Barn, sin Theresia, opsteg fra det beklente og dog stolte og medige Faderbryst. Den lurende Ussling af en Bart ungik det ikke at Gæsterne i Sovekammeret vare vaagne, og han gjorde derfor Larm og opfordrede Banden til at sprænge Døren, for at fange og binde vore ulykkelige Rejsende.

Allerede stormede den rasende Hob frem med opløstede Bøsser, for med et eneste Kolbeslag at sendersplintre Døren til Kammeret; allerede skændte de Betrangte Hanen paa deres Pistoler for at give de rasende Banditter en Salve, i det Dieblit Døren, denne deres eneste skrøbelige Forsvarer maatte falde; da høvede en stærk, bredskuldret Guirillas sin kjampemæssige Stemme, idet han med Kraft slog sit brede Sværd mod Bordet:

„Holdt, i Sanct Lucas's Navn! fordomte Karle! den Første, der rører sig er Dødsens. Har I glemt, at Røverhaandværket er tilende, og at vi ere Marquien af Bandeiras Tropper? Desuden vide I, at Granden er Marquiens Dødsfjende; vi glemme ham derfor til Chesen kommer; ham hører Hønnen til; Fangen er vel forvaret.“

Flere Kammerater erindrede Guirillakampen om, at hans Hørbings-tid var forbi, og at de ikke vilde lystre hans Ord mere. Stemmer reiste sig nu for og imod, og der opstod en Tumult, som nær kunde have havt en gjensidig Medsabling tilfølge. Men netop denne exalterede Sindstilstand, hvori disse raae Mennesker vare, gjorde, idet de ikke overveiede deres Ord, Udslaget i vore Rejsendes Livssjæbne. De kunde tydelig forstaae, at Talen var om en Lem og en hemmelig Gang, og at Andre paa-fod, at deels Ingen uden Marquien kjendte den og deels at den var fastspiddet. Selv Barten, som kun havde havt Kroen i kort Tid, og som et Slags Lehn af Bandeira, kjendte ikke til den omqvassionerede Lem, men troede, at det Hele var løs Snak.

Esteban maatte nu paa Grevens Befaling noie undersøge Bæggen ved Sengen, hvor denne troede at have bemærket et fremmed, Kammerets Atmosfære ikke tilhørende Lufttræk. Han var saa heldig at bemærke en ubetydelig lille fordbannet Abning, der maatte antages at være et Nøglehul og gjennem dette, der udviste at Lemmen maatte være her, men til Laaset, opdagede Estebans fine Lugteorgan, at det gik umiddelbart ud til Husets Stald. Det gjaldt nu om at frelse Livet ved denne Udvei, og fornemmelig bestod Opgaven deri, at faae den sprængt uden at Vanden bemærkede det.

Et stærkt Jordenstræb og Guerillabandens til det høieste bragte Tumult, gav Greven Leilighed til ved et stærkt Slag med Foden at faae Laasen sprængt, og til vore Rejsendes Held udførte de nu Flugten gjennem Abningen, der gik ud til Stalden og var sjult bag en stor Haffelsestfe. Greven og Esteban maatte ved fælleds Hjælp arbeide sig frem bag denne. Men neppe havde de i Mørket fundet og løsnet deres Heste, førend de hørte Døren til Kammeret at sprænges med et vildt Skrig og Hoben rasende at styrte derind. At trække Hestene ud af Stalden, at svinge sig paa disse og at flygte fra dette farlige Sted var kun nogle Minutters Værk. Den forbittede Guerillabande bemærkede øieblikkelig Flugten og satte efter dem i største Skynding, idet de ved Skrig og Piben søgte at tilfjendegive de andre i Skoven værende Kammerater, at det var Flygtinge de satte efter. Vore Ryttere vare netop ved et godt Forspring komne til en aaben Plads, da en ny Fare indtraadte. Tre Ryttere, hvoraf Esteban strax i den Æne gienkjendte Wiindrifkeren fra „Stovrosen“, galloperede lige mod dem. „Ha, Rio! hvad forlanger Du?“ raabte Greven sin Dødsfjende imøde. — „Dit Liv!“ led Svaret, og paa denne korte Samtale fulgte Ryden af en Pistol, som klikkede. „Denne gang ikke, ved Marias Frelse!“ raabte Greven, trykkede sin Pistol af og Guerillachefen styrtede til Jorden. „Afsted, afsted, Esteban!“ Med et raft Spring til Siden, ved hvilket Wiindrifkeren styrtede med sin Hest vore en Træstub, og den anden Guerilla blev Maalet for Estebans Kugle, sprængte de Frelste frem ad den smalle Skovvei. Endnu lange efter mærkede de Guerillabandens Forsølgelse, ligesom de i lang Tid hørte Skud sendes efter dem, hvoraf endog een Kugle splintrede en Green tæt ved Esteban; men i det Hele slap de alene med Strækken fra dette nailige Eventyr.

I Solbøgaden i Madrid, straaes over for de rygende Ruiner af et
 med Haanden under Kinden i et Vindue en ung rank Dame,

afværende betragtede den strækkelige Udelæggelse Luerne havde anrettet, og en saaret, omhyggelig forbunden Ungling, der laae i samme Bærelse, hvori hun befandt sig. De stride Taarer, der vadede hendes blege Kinder, syntes at hidrøre fra begge Gjenstandene for hendes Betragtninger. Endelig ilede hun høit hullende ud af Bærelset og kastede sig i Forsalen om Greven af Vermas Hals: „O min Fader!“ stammede hun næsten qvalt, „hvilkken Ulykke.“ „Ja, mit Barn, denne Nat var Prøvens Nat; men jeg slutter Dig, min Theresia, min eneste Trost i mine Arme og jeg vil glemme Alt.“

„Og dog var Din Theresia næsten blevet et Rov for Luerne; den der frelst mig fra Flammedøden maa nu selv segne for det Offer, han fra-
vristede den graadige Lue.“ Og hun førte Faderen ind i Bærelset til en døsigsovende Unglings Leie.

„Altsaa Du gode rettsafne Ungling frelst min Theresia! Alle Helgene beskytte Dig og give Dig det flygtende Liv tilbage, og et heelt Livs Taknemmelighed skal ikke kunne opveie denne Velgjerning, som jeg statter høiere end mit Liv.“

Et varmt og inderligt Haandtryk af Donna Theresia afflørede en Ahnelse for Greven, som hun neppe selv havde gjort sig tydelig.

„Ja, elskede Fader! jeg kjender Din oprigtige Kjærlighed til Dit Barn altsforvel til at jeg ikke skulde vide, at den gode Alonzo ved denne Daad ogsaa har frelst Dit Liv eller i det mindste Dit Livs Tilfredshed og det er derfor ikke nogen egoistisk Tølelse, der tvinger mig til at elske den døende Ungling med oprigtig Taknemmelighed.“

Der laae en forklaret overjordist Kjærlighed i Udtrykket af disse Ord, et barnligt tilbedende Blik lyst af de skønne Dine og den majestatiske Holdning tabte sig i en uvilkaarlig Knælen for den Syges Seng, medens hun trykkede et sagte Kys paa dennes nedhængende Haand.

Var det om Behreidelse for denne ydmyge Taknemmelighed, eller var det Misbilligelse af denne sværmende Kjærlighed, der, skøndt til en tilsyneladende Døende, dog befandtes uværdig for een af Spaniens adleste Damer — der udalte sig i Grevens Diefast? Det vides kun, at Greven dog fandt denne Tølelse saa lidet stridende mod Naturen, at han taug stille, men løstede Theresia op, og ligesom for at tilbageholde hende ved det faderlige Bryst, omfavnede hende med Heflighed.

Lægen Fernando traadte ind. Grevens og Theresias Spørgsmaal rettede sig alene om Alonzos Saar. Lægen yttrede til deres Smerte, at dette i Hovedet af en brændende nedstyrret Bjælke bibragte Saar, næsten maatte anses som døddringende endskjøndt der dog endnu ikke ganske kunde

afgjøres før en Cristis indtraadte, om Patienten var Døden hjemfalden eller ikke.

Greven erholdt nu den Underretning om Ildsvaaden han forlangte; den formodedes at være paasat af omstreifende og skjulte Guerillas. Man vilde have seet to Saadanne i største Skynding forlade Madrid, da Ilden havde begyndt at rase. — Angaaende Alonzo fortalte Dienvidner, at da han ufsadt havde baaret Donna Theresia asmægtig ud af de omspændte Gemakker og havde heiset hende ned i en Kurv ved Hjælp af et fastgjort Reb, fulgte han selv ned efter paa en høist skrøbelig Stige, hvorpaa ulykkeligtvis et Vjælfestykke løsrev sig fra det brandende Tag og berørte i Falder Alonzos Hoved, saa han bevidstløs styrtede til Jorden.

Forsigtigt tog Lægen Bandagen af den Sovendes halvt tilhullede Ansigt, og deeltagende betragtede Fader og Datter den Lidendes Træk, da et „Jesus Maria!“ undslap Grev Lermas Læber, Theresia vender sit Blik forstrækket bort fra Alonzos skjenne Ansigt og seer sin Fader bleg og zittrende betragte den Syge. Han var i saa oprørt en Sindstilstand, at hun aldrig havde seet ham saaledes før.

„Kjære Fader, hvad er det? For den hellige Jomfrues Skyld, hvad forstrækker Dig? Siig mig, for Himlens Skyld, døer han?“ tilspode hun sagte, næsten grædende.

„D min Datter, maatte han døe! Alle Helgene, at Du skylder ham Dit Liv! Al, mit Barn, Døden vilde ikke være saa smertelig for mig, som denne Tanke, at vi ere ham vort Liv skyldig — Drelser; hvorfor netop ham?“ Ligesom den skjenne Påstonsblomst kun sjældent aabner sin Pragt for Bestuerens Dine og kun stakket glæder denne, saaledes maatte de salige Dødsfæller, der, skjøndt blandede med bitter Smerte, havde bemestret sig den adleste Piges Bryst — kun nogle korte Dieblitte huse i deres uskyldige Gjemme.

Hefigt og dog rovt forlod Greven den Syge, og Theresia trangte indstændigt paa sin Fader, at forklare hende Marsagen, hvorfor han saa pludselig havde forandret sine Dødsfæller for hendes Livs Drelser. „For Himlens Skyld, kjære Fader,“ bad hun, „hvad har Alonzo forbrudt, at Du saa hastig kan glemme den Taknemmelighed, som Du for nogle Dieblitte siden tilspøer ham.“

„Mit elskede Barn, han er sikkert uskyldig som Solen, derpaa turde jeg sværge — men hans Fader er Røver og Sjmand — jeg gjenkendte ham i de usalige Træk. Det er Guerillachefen Mio ja Vandairas Søn — hans Fader har stukket mit Pallads i Brand og stødte mig efter Livet. I denne Nat er han faldet for min Gaand.“ Laare-

strømme truede med at oversvømme de dødblege Kinder, men hun holdt dem tilbage med Kampestyrke; smertelige Sukke vilde opstige af det piinte Bryst, men hun indesluttede dem krampagtig i sit Hjerte. Et Dieblik stormede det voldsomt derinde, da standsede de heftige Pulsflaag, Aandedrættet tabte sig, Dienlaagene faldt til og hun sank bevidstløs i sin Faders Arme.

Dage og Uger henglede i sørgelig Taushed. En kulsort Sky havde leiret sig om Don Rodrigues Pande og Theresia maatte indeslutte de piinligste og dog tillige ommeste Følelser i sin Barm. Men Vunder slaes og Vunder læges, for at bruge et gammelt Udtryk — og Liden, denne vor flygtige Livsbanes Trøster, gjorde hende snart fortrolig med den Tanke, at Alonzo var lige elskværdig, lige uskyldig, og lige værdig til hendes hele Kjærlighed, fordi han nedstammede fra hendes Faders Dødsffjende, om end Denne, hvis Liv var en Labyrinth og en uigjennemtrængelig Hemmelighed for Spaniens Grandezza, uhæderligt havde stillet sig i Spidsen for en Guirillabande, der med denne Chef ansaaes for uovervindelig, og havde været hele Egnens Skræk.

Alonzo syntes ofte Døden nær. Ofte sad Theresia med bankende Hjerte og stirrede veemodig paa den Lidende. Utallige Bønner opstege for ham fra det renefte Bryst til Forbarmerens Throne, og hvis saadanne Bønner, der, lig skjønne Vysalfer, fremtræde for Verdneres Konge, kunne veie som hellige Talsmænd i Naadens Bøgestaal, da turde hun have anet den inderlige Fryd, den salige Bevidsthed, at have frelst ham for dette Liv.

Den unge Natur seirede. Theresia kunde ikke lægge Baaud paa sine Følelser, da Vissheden om hans tilbagevendende Helbred forkyndtes hende af Lagen. Hun fordoblede sin Omhu og helligede sig ganske til hans Pleie; selv Greven, der smertelig truffet af Begivenhedernes Gang og forvirret over det Forhold, hvori han stod til Alonzo, gjerne havde ladet Skjæbnen afgjøre Tæringkæftet mellem Liv og Død, uden at blande sine Bønner derimellem, besøgte oftere sin ulykkelige Gæst og viste ham al Opmærksomhed og Deeltagelse, men gav dog saavel Theresia, som den fra Phantasering til Virkeligheden tilbagevendende Alonzo tydelig at forstaae, at enhver Forbindelse maatte anses som en Umulighed.

Ikke vil jeg stildre de Timer, der henglede rolige og umærkelige i den lykkelige Tid, da Alonzo sølte nyt Liv og ny Styrke at strømme tilbage i sine Arter, ei heller vil jeg afløre den hellige Time, da den

gjensidige Taknemmelighed i inderlige velmeente Ord mødtes paa deres Læbet, og Diet, Sjælens og Hjertets Speil, mødte Diet fuldt af Taknemmelighed og stum men dog talende Kjarlighed. Jeg vil drage et Slør for denne Scene, at intet profant Blik skal vanhellige den, for at ikke Verden, der nedtrynges af aandsdrabende materielle Interesser skal smile haant deraf. Den sidste Grandse, hvor vore Gfjende skulde stilles, det sidste Dieblif, i hvilket to elskende Hjertier med Magt skulde løsrive sig fra hinanden; det Dieblif, i hvilket Manden bliver Dvinde, og Dvinden som Mand stræber at bære sin Dval gennem Livets Storme — nærmede sig og knugede den spade Kjarlighedsblomst med Centnervægt til Jorden. Dog, den samme Kjarlighed lader sig ikke, selv ikke der, hvor den af en grusom Skjæbne trades under Fødder. Heitidelig tilsvor de hinanden i Skilsmisjens Time hellig og ubrodelig Trost.

Længe succede det uheldige Spanien under Borgerkrigens Rædsler, længe kæmpede Christines og Don Carlos's Skarer imod hinanden, indtil endelig Gsparteros, Seirherugens Sværd lagdes afgjørende paa Regentindens Bægnisfaal, saa Prærendenten maatte søge Flugten over Grandsen. Ved et af de glimrende Hofballer Christine gav til Gæst for Seirherrerne, samlede sig Hovedstovens Grandezza under Mafse paa det kongelige Residensslot i Madrid. De lange brogede Klæffer af spanske Riddere, diamantsmykkede Damer, Mattens Feer, Harlequins, Sultaner og mauriske Dvinder, Dominoer og barmhjertige Søstre, vare et imponerende Skue i de høie guldbirede Sale, hvor de prægtige Speile gav et fordoblet Gjenstik af de utallige Vorlys, der oplyste, og de støiende Maffer, der opfyldte Salen. Gjennem en lang Corridor, der førte fra den store Sal til Damerens Selskabsværelser, ilede en net spansk Bondepige med lette Fjed forfulgt af en glimrende tyrkisk Aga. Før end Bondepigen endnu kunde naae den første Floidor, havde Agaen allerede grebet hendes Haand og med de Ord: „God Aften, Donna Theresa! De vil undvoige mig, men det skal ikke lykkes Dem,“ ledsagede han hende paatrængende ind i Conversations-salen. Hun rystede paa Hovedet til Tegnet at han gjættede feil og søgte forgjæves at vrifte sin Haand fra ham, da i det samme en tredje Maffse hurtig traadte til og sagde: „Petra! min Søster, jeg har længe søgt Dig, kom nu!“ Studsende vendte Damen sig og maalte med Vinene den Sidstankomne, der var klædt som spansk Bonde; hun betænkte sig kun Dieblif' greb derpaa den tilbudte Arm og svarede: „Kom Broder

Bonde!" De ilede gennem Gæle og Corridorer, Gallerier og Entreer, stødte i Afstand fulgt af den tyrkiske Aga, indtil de ubemærket ved en Sidegang stødte paa en Trappe, der førte umiddelbart ned til Slotskøkkenet. „Masse, hvor fører De mig hen", spurgte Damen, da hun følte den kjølige Aftenluft strømme sig imøde. „Vær uden Mistillid, Dame! jeg hoiagter Dem og ønsker Dem fri for al Paatrængen. Kun har jeg et Hverv at udrette." „Og det er?" „En lille Billet til Dem, Donna;" „Herre!" raabte Damen forørt og slap hans Arm just som de stode ved en aaben Pavillon, „De taler om Hoiagtelse og vover et saadant Sprog?" „Endnu engang, Donna, vær uden Misviol; vi ere ene men Sjernerne skal ikke see nogen Uforstammenhed eller Fornærmelse imod Dem; maastee tager jeg feil af Massen, vredes derfor ikke Donna, at jeg for at vide om denne Billet er til Dem eller ikke, dristig spørger: gives der ingen fjernet Gjenstand, der er Dem ligesaa kjær som den er hadet af Deres Fader, fra hvem De kunde ønske en velmeent Hilsen?"

„Hun blev rød under Massen, men fornærmet ved saa dristigt et Spørgsmaal af en Fremmed, for hvem hun ikke agtede at aflægge Skriftemaal, svarede hun stolt og bestemt: „Nei!"

„Nu vel, Donna Theresa, saa har man taget feil af Dem," svarede Massen med bevæget og skjælvende Stemme, og rev heftig en aaben rosenfarvet Billet itu og gjemte de sonderrevne Papiirstykker i sin Toga. — Det var som om den unge Bonde først nu følte Matteløstens Indvirkning, thi han begyndte uvilkaarligt at zittre og formaade neppe at fremstamme: „Dame, maae jeg ledsage Dem tilbage til Salen?"

Damen greb hans Arm med mere Lillid end hun før havde givet Slip paa den, hun syntes at kjende den unge Mand, men nærede dog en frygtagtig Tvivl. „Masse! tør jeg nu ogsaa gjøre Dem et Spørgsmaal? Har De, De selv engang frelst en ung Piges Liv?" „Jeg tør ikke svare herpaa." „Jeg bønfaller Dem, vær oprigtig og svar mig." „Nei, Donna! Billetten kunde givet Dem Oplysning, De har ved et eneste Ord tilintetgjort den; nu tør jeg intet forklare!"

„O, betænk at jeg er en Dame og maatte nødvendig give enhver ubekjendt Masse et saadant Svar. Nu derimod synes jeg at kjende Deres Stemme; jeg tør ikke for Alverden compromittere mig; men De er en Mand, aflaae ikke det jeg beder Dem om, De kan Intet tabe ved at vise Deres Ansigt, selv om det skulde være til en aldeles fremmed Dame, Uvisheden pincer mig, paa mine Knæ vil jeg bede Dem: tag Massen af!" — Et Secund — og Damens Bøn var opfyldt.

„Alonzo!“ raabte hun glædegyttende, rev sin Mæste af, og sank i hans hjærligt udbredte Arme.

„Her ere de!“ raabte Marquien af Tolosa i den tyrkiske Agas Costume til en anseelig Domino, der ikke var anden end Greven af Lerma. Denne traadte fortørnet til og rev den forstrækkede Theresia bort fra den ikke mindre overraskede Alonzo.

„De veed, min Herre, at jeg paa det strengeste har forbudt min Datter al Sammenkomst eller videre Tale med Dem, og jeg maa sige Dem, det er ikke at handle som Cavalcer, som Adelsmand, at De har dristet Dem hertil. Dog skal jeg for den Tapperhed De har udoist i det sidste Tog mod Carlisterne og fordi De engang frelst min Datters Liv, tilgive Dem dette imod at De giver mig Deres Vresord paa, ikke ostore at forsøge nogen Tilnærmelse Donna Theresia betræffende.“

„Mit Vresord vil jeg give Dem, Hr. Greve,“ svarede Alonzo, „at jeg, indtil jeg erfarer grundig Marsag, hvorfor Donna Theresia ikke maa blive min, stedse skal ansee hende derfor, om jeg end aldrig skulde blive saa lykkelig at erhverve Hr. Grevens Samtykke.“

Greven vilde svare noget heftigt, men Marquien traadte til og udæstede Alonzo til en Lovkamp, fordi Han havde Faderens Samtykke til en Forhindelse med Donna Theresia, saafremt det kunde lykkes ham at vinde hendes Hjerte. „Jeg skal møde Dem, Don Realdo af Tolosa,“ svarede Alonzo med Bestemthed, „og denne Duel skal afgjøre hvo af os, der skal være den Lykkelige.“

„Vel, Hr. Capitain! De har at vælge Vaabnet.“

„Pistoler, Herr Marquis! Een af os skal kun blive tilbage i dette Liv, og naar jeg ret betragter Forholdet, eller rettere Sindstemningen, mellem Herr Greven og mig, saa finder jeg det tilraadeligst, at De skyder stikrest; var overbevist om: jeg skal være en urokkelig Skive.“

„De tager feil, unge Mand,“ bemærkede Greven, „hvis De antager jeg kunde ønske Dem at falde for en saa uærdig Kamp — meget mere beder jeg Dem indstændigt at lade Duellen ganske fare, thi det vilde være smertefuldt og høist omfændligt saavel for mig som for Donna Theresia. Velan, jeg vil ende Striden paa en værdigere Maade. Jeg stoler paa Deres Delicætesse, Cavalero; imorgen vil De bære mig, Capitain, med Deres Marsværelse og jeg skal da forklare Dem Marsagen,

hvorfor jeg ikke kan give Dem mit Samtykke, og jeg vil da appellere til Deres egen Gresfølelse om De vil resignere eller ikke." Herom blev man enig og Theresia fulgte sin Fader sorgende, fordi hun kun nærede lidet Haab om et godt Udfald næste Dag.

Med lange afmaalte Skridt gik Greven og Alonzo op og ned ad de brede Gange i Palais'haven. Den Talisman, som Greven havde i sit Indre for Alonzo, kjæmpede urolig mod Beslutningen at bortjærne ham for bestandig, ved at opdage ham Aarsagen til et Giftermaals Umulighed med Theresia. Endelig overvandt Stoligheden og det indgroede Døds-had til Marquien af Bandeira ham ganske, og efter en varsom Indledning spurgte han, om Alonzo kjendte sin Herkomst. Saa uventet dette Spørgsmaal end kom, saa usorbeholdent svarede han dog, at ihvorvel han ikke havde kjendt sine afdøde Forældre, der vare af Familien Fuentes, da disse vare døde i hans tidligste Barndom, saa vidste han dog, at han var en ægtefødt Adelsmand, der vel nok i denne Henseende turde beile til en Comtesse's Haand. Derpaa forklarede Greven ham med muligste Skaanfæl, at netop fordi han heri var i Vildfarelse, netop derfor maatte han negte ham sin Datters Haand. „Marquien af Bandeira var min Ungdoms Ven, vi elskede begge en Pige af adel Byrd. Hun foretrak mig for det vilde, lunefulde Marquis, — hun blev min Gemalinde og Marquien min Dødsfjende. I en lang Række af Aar har han, som bestandig havde Myggen i Halsene, efterstræbt mit Liv og nær var jeg falden for hans Haand, da Skjæbnen, og dette maae De tilgive mig som et Nødværg — foiede det saaledes, at han faldt for min Haand istedetfor at jeg skulde være faldet for hans. Vær overbevist, Herr Capitain, det smerter mig at maatte sige Dem, at den Mand, der var min Ungdomsven, og som blev min Dødsfjende, han som med mig elskede den blide Laura og som i Krigens Lob nedlod sig til at være Chef for en Guerillatroup, denne Mand var — Deres Fader!" „Min Fader?" udbrod Alonzo forbauset — „umuligt, Herr Greve." — „De er eneste Søn af et hemmeligt Ægte-skab." — „Herr Greve, det er nok; fornærm ikke min Vre med en Paa-stand jeg aldrig troer, men modtag tillige Forsikringen om, at jeg fra nu af viger Pladsen for Tolosa. Gib han maa gjøre Theresia lykkelig." Han vendte sig og vilde gaa; da traadte en høi, udmagret Skikkelse frem og bød ham at standse. Over de indfaldne Kinder laae der en guulagtig Blegghed, Læberne vare blaae, Dinene dybe og hule, saa at det mere lig-

nebe en Død end en Levende. Greven traadte forfærdet, som strækket ved et Gjenfærd, tilbage, men greb snart fattet efter Kaarden.

„Vær uden Frygt, Rodrigues!“ talte Skikkelsen, „ved Lauras Mand, jeg stræber Dig ikke mere efter Livet. Den Kugle Du sendte mig, bragte mig kun halvt i Graven, men jeg stod saa nær ved Dødens og Livets Skillevei, at alt Fjendskab fra min Side er ophørt. Jeg har kun Et at udrette her i Livet og det er den Forpligtelse at sørge for Alonzos Lykke. Giv ham Din Datter, han er ikke min Søn, men min Broders og Lauras Søster søn, dette Brev, der er det eneste Minde om den Dvinde, der stæbte al min Lykke og al min Dval, og som jeg glemte som en Mellem, kan berolige Dig om Sandheden, læs og døm.“

Greven tog dybt rørt Brevet af Marquiens Haand og læste:

„Til Marquien af Bandeira!“

Skjøndt det er upassende for Grevinden af Lerma, at tilskrive den Mand, der tilhøyer hendes Gemal Død og Undergang, saa seer jeg mig dog, paa Grund af et Løfte til min afdøde Søster Isidora, nødt dertil. Aarsagen hvorfor Isidora holdt sit Hgteskab med Deres Broder hemmeligt, veed De og kun De alene. Jeg skulde vist aldrig erfaret noget derom, hvis Isidora ikke paa sit Dødsleie indstændigt bad mig skrive Dem til, at De ikke maatte negte hende den sidste Bøn, at tage hendes Alonzo i Deres Varetøgt, dog uden at han nogenstunde skulde lære Dem at kjende, ligesaa lidet som han, for i en meget moden Alder, maae faae at vide, hvem han skylder Livet. — Min arme Søster er nu gaaet Deres forudgangne Broder imøde og vil engang hilses takke Dem, hvis De opfylder hendes sidste og eneste Haab.

Laura af Lerma.“

Greven trykkede heftigt sin forevigeede Kones Haandskrift til sine Læber. — Et Skud faldt — og den uhykkelige Guerillachef laae blødende for egen Haand udstrakt paa Jorden. Naar Døden nærmer sig for at føre Mennesket bort fra disse Dale til det Land, hvor Straf og Løn vente os, svinder Had og Fjendskab og vi see ikke længere den Forhadte, men kun den Uhykkelige. Marquien af Bandeira, hvis hele Liv var, og altid bliver en uopløselig Gaade, han som var en Sammensætning af Had og Kjærlighed, af Hovmod og Fornedrelse, af Adelsmand og Guerillachef, udaandede sit sorgelige Liv i Grevens og Alonzos Arme.

Tre Maaneder efter førte Alonzo Theresia som Brud for Alteret.

Contracten.

Forsvundne Tid med Dine rige Minder,
Drag nok engang forbi mit indre Syn —
De Glædesblus, som i Dit Skjød jeg finder,
Ledfaget er af vrede Uveirslin.

Dg dog er Glædens Kalk, som Du mig rakte,
Selv stundom bitter, meer end ofte sød,
Dg den Forhaabning i mit Bryst Du vakte
Er sijn som Barnets Drom paa Moders Skjød.

Thi Lyffkens Fugl med Vingen slog mod Ruden,
Jeg lukked den i fattigt Kammer ind,
Den talte til mig, trosted mig desuden
Dg bød eet Dyrkke mig af harnligt Sind.

„Hvis dette Tilbud Du fraoven bringer,
Saa talte jeg, den lyttede dertil,
Saa onsker jeg mig Dine lette Vinger,
Der mig kan høre op saa høit jeg vil.“

„Du onsker ikke Guld og rige Skatte,
Men Fuglens Stræben op mod Himlens Blaa?
Har Du vel lært dens Farlighed at fatte
Hold Dig til Jorden mellem andre Smaa.“

Thi Støvets Lov til Støvet Dig forbinder,
 Dg Bingerne vil slagge nu og da
 Du thynges ned af Skrøbeligheds Minder,
 Du hæves op af Kraften ovenfra.

Saaledes da imellem Jord og Himmel
 Beständig svævende — blier Kraften brudt,
 Hvis Avindsshaand udaf den store Brimmel
 Dig sender Pilen, som gjør vingestudt.

Dg da vil Den, der seer Din Binge bløde,
 Et kjende Dig som Broder eller Ven,
 Blandt Høken Du vil sørge Dig tildøde,
 Fordi Du stræbte opad meer end den."

"Du lille Fugl, saa vil jeg Intet have,"
 Jeg sorgfuldt svared med et Hjertesuf.
 "Hvis Du ei under mig Din skjønne Gave,
 Afstaaer jeg Dnsket uden noget Mu."

Men hvis Du troer, min Skulder dem kan bære,
 Saa giv mig Byrden, at! den er saa let,
 Dg naar Du mærker de er mig for svære,
 Afstaaer jeg dem, naar Du forlanger det."

"Top!" sagde Fuglen, "dette la'er sig høre,
 Imens Du flyver vil jeg hos Dig bo,
 Betingelserne maae dog først Du høre
 Thi jeg er vantelmødig kan Du tro.

Først maa Du love Retfærd's Bud at lyde
 Dg elste Gud og Drot og Fødeland,
 Dernæst hver Broder venligt Haand Du hyde,
 Dg kjæmpe mod det Onde hvor Du kan;

Human Du være selv mod Inhumane,
 De som forhaane Dig Du ynke maa.
 Følg troelig den bestrevne stolte Bane,
 Smaaahindringer Du ei skal agte paa.

Følg Sandhed; vel kan Du som Andre feile,
 Men Vogn er en forsætlig Feil.
 Du seer Guds rene Billed sig affspeile
 I Evighedens, ei i Tidens Speil.

Vær rastløs i at virke for det Gode
 Og tab ei Modet ved forseilte Skud,
 For Gunst og Gave fald blot ei tilføde,
 Thi da Du falder — falder dømt af Gud.

Og selv hvis Alle — Alle Dig forlade,
 Du roffes ei fra det, som er Din Agt,
 Din Fjende Du bekjæmpe, men ei hade —
 Siig, tør Du underskrive den Contract?"

„Seg lover det, saasandt Gud Styrke giver,
 Og naar jeg bryder Løftet, lad mig dø,
 Tag Vingen da — og atter Støv jeg bliver
 Og visner bort som muggent, visfent Hø.

Men hvis jeg holder hvad jeg ærligt lover,
 Da lad mig huse Dig i fredligt Hjem,
 Mens Dine Vinger bære mig hen over
 De Hindringer, som man vil styde frem.

Og hvis jeg skal forfølges meest af Alle,
 Saalænge Vingen bærer mig i Flugt.
 Naar Timen kommer, de mig Broder kalde,
 Som hød mig længe Hadets bittere Frugt.

For Livet fuldt af Kampe og af Møie
 Du mig forunde blot een Time sød,
 At jeg kan see før brustent er mit Die,
 At mine Fjender græde ved min Død."

„Jeg vil ei love meer end jeg kan holde,
 Dog tør jeg love Dig et freidigt Mod,
 Og alle Hjerter ere ikke kolde
 For den Bevidsthed, som er reen og god.

I den jeg bygge vil min stolte Bolig,
I den jeg boer indtil Din Time slaer.
Hvad Du holder Løftet sandt og troelig,
Jeg ved mit Løfte og mit Tilsagn staaer."

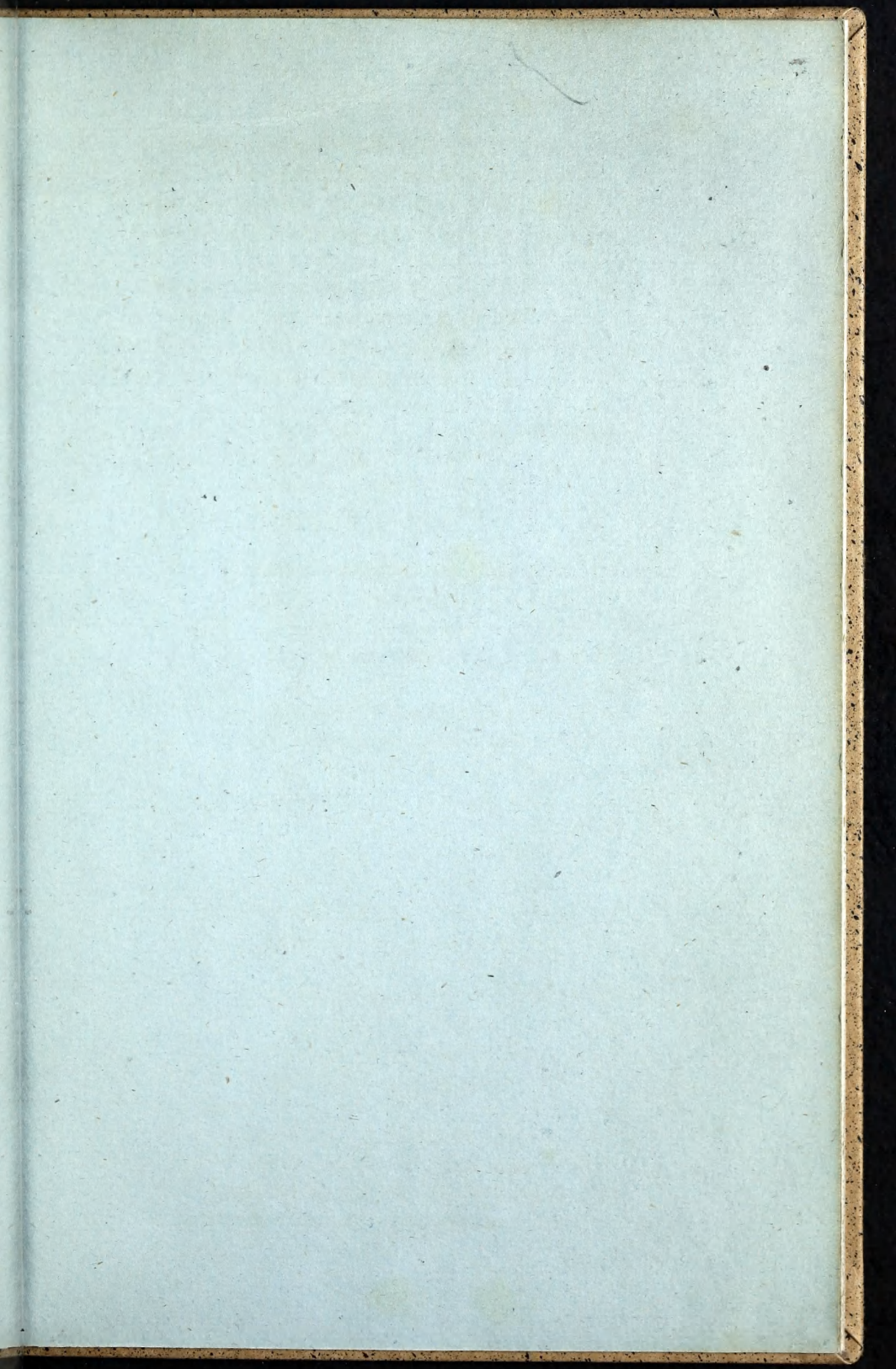
Contracten sluttet er og uden Hindring
Og hvis et Dieblif jeg glemmer den,
Skal den, der bringer mig den i Grindring,
Jeg ansee for min allerbedste Ven!

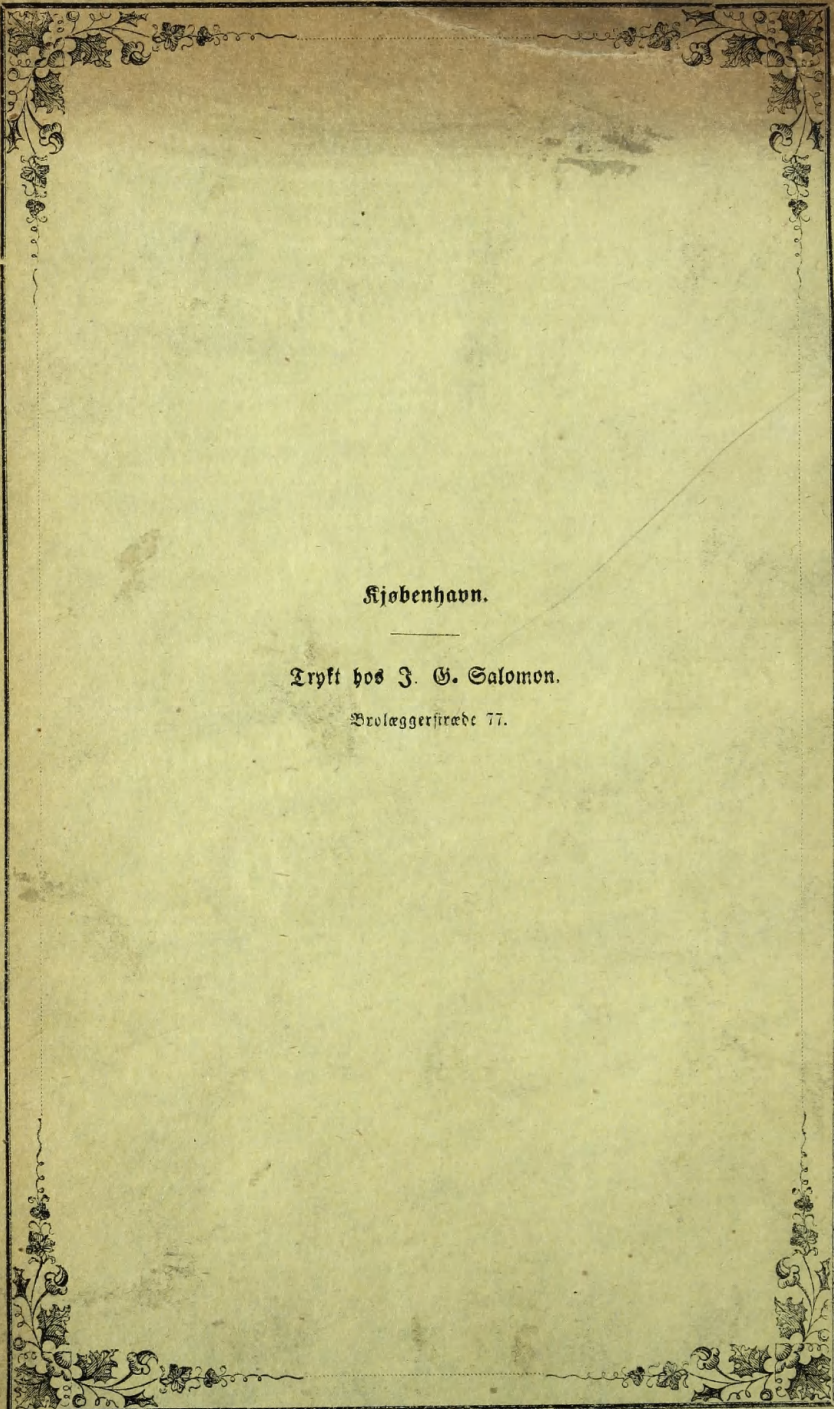
Eduard Meyer.

2. In the year 1811, the first
of the year 1811, the first
of the year 1811, the first
of the year 1811, the first

of the year 1811, the first
of the year 1811, the first
of the year 1811, the first
of the year 1811, the first

of the year 1811, the first

A decorative border with floral and vine motifs in the corners, surrounding the text.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. G. Salomon.

Brolæggerstræde 77.

